УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2012
ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ
№7-8 (235)

Парасковея Віра Довганик

Віра в Бога, підтверджена життям

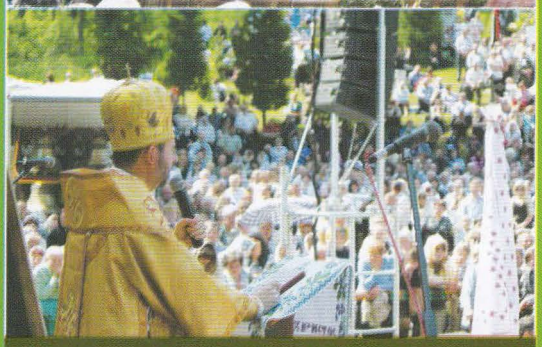

Ювілейні святкування
в монастирі святого Миколая
у Крехові
20 травня 2012 р. Б.

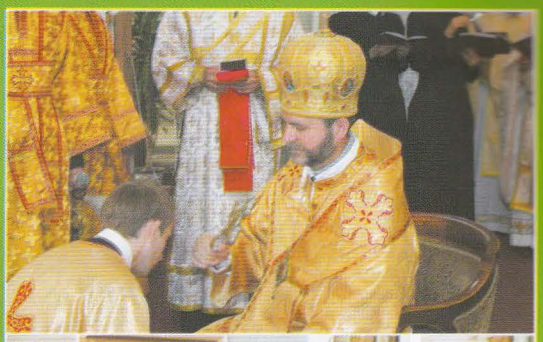

Дияконські свячення
в Чорткові
10 червня 2012 р. Б.

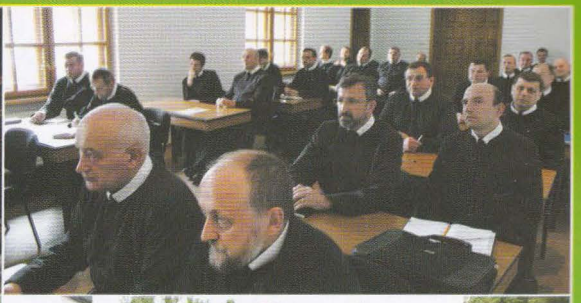

Зустріч Апостольського Нунція із настоятелями василіянських монастирів Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

НЕ СХИБИТИ СЬОГОДНІ

Слава Ісусу Христу!

Часто задумуюся над тим, як почувалися християни в перших віках християнства, коли ще не було так званого «вільного світу», до якого можна було апелювати, не було держави Ватикан і тисячолітньої християнської традиції, а найбільша світова потуга, Римська імперія, усіма можливими засобами пропаганди, агітації, судів, законів, підзаконних актів, таємних агентів, війська, катів заповзялася знищити Христову Церкву, бо вважала, що Христова віра неприродна, а мораль сковує і принижує людину і шкодить цілому суспільству і державі. Багато людей тоді просто покинули Церкву. Щоправда, після закінчення переслідувань і гонінь знову поверталися. Але, чи могли всі покинути? Чи було б тоді куди повертатися? Та ще важливіше: чи думали єпископи, священики і миряни, які йшли на муки і смерть і знали, що в іншій частині світу немає Христової Церкви і ніхто за неї не заступиться, чи думали вони про майбутнє, про те, як буде Церква розвиватися далі, хто проповідуватиме Слово, якщо вони помруть? Чи тільки думали про власне спасіння і швидку зустріч із Христом, якому служать?

Христос доручив Церкві дбати не тільки про власне спасіння кожного християнина, а зробити учнями народи. Не могли вони про це не думати. Але, чи могли забезпечити спадковість проповідування Слова Божого власною малодушністю, виправдовуванням, мовляв, ми втечемо, бо хтось же мусить залишитися? Чи можна неморальними, малодушними вчинками сьогодні забезпечити гідне майбутнє? Так, вони вмирали тому, що не могли піти на компроміс із своїм сумлінням сьогодні, не могли вимовлятися вдаваною турботою про майбутнє Христової спільноти, піклування про яку Господь доручив таки людям. А вмираючи, вірили, надіялись і знали, що ця їхня жертва не буде даремною і Господь знаним Йому одному способом подбає про продовження проповіді Його Слова між людьми.

Сьогодні в Україні офіційно Церкву ніхто не бажає знищити. Просто час від часу з'являються нові розколи, секти, створюються штучні скандали. Ніби не проти, але релігії у школах не навчають. І батьків не питають. Ані дітей. А вимовляються тим, що мовляв, конфесій багато, то щоб не сварилися, хай краще нічого не знають. Бо темним народом таки легше керувати і його обдирати. Та й мораль сковує. Засоби масової інформації постійно «борються» проти СНІДУ пропагандою неморального способу життя, бо навіщо себе стримувати? Незабаром будуть вибори, людям, яким бракує релігійної освіти, пропонуватимуть за гроші проголосувати за «потрібного» кандидата. І багато хто піде на компроміс: «І так мій голос ні на що не вплине». Якщо не вплине, то чому за нього пропонують гроші?

Чи можемо осягнути добре майбутнє, перебуваючи сьогодні у відчаї, недовір'ї до Бога і рятуючись, хто як зможе? Для християнина настає дуже відповідальний момент: чи ми готові не піддаватися загальному стану апатії, не йти на компроміс із сумлінням, не піддаватися спокусам різного роду аморальності (брехні, розгнузданості, п'янства), а свідчити про істину Христового Євангелія навіть тоді, коли, здається, все руйнується? Чи ми готові, подібно до тих свідків віри перших віків християнства, твердо вірити – якщо ми не схибимо сьогодні, Євангеліє буде проповідуватися для прийдешніх поколінь?

Тому постановімо – не схибити сьогодні, про результати Господь обов'язково подбає, бо ж сам сказав: «Отож я з вами по всі дні аж до кінця віку». ■

НЕПОДІЛЬНИМ СЕРЦЕМ ВІДДАТИСЯ ХРИСТУ с. 6

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЛУКИ с. 7

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ с. 9

ПРЕСВЯТА ТАЙНА ЄВХАРИСТІЇ с. 12

СВЯТА ТАЙНА СПОВІДІ – ПРИМИРЕННЯ З БОГОМ І ЦЕРКВОЮ с. 14

СЛУГА БОЖИЙ ПАВЛО ПЕТРО ОЛЕНСЬКИЙ, ЧСВВ (1887-1955) с. 16

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї с. 18

МОНАСТИРОК с. 21

ЧУДОТВОРНА ІКОНА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ с. 24

ВІХИ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ СВЯТООНУФРІЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ с. 26

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на серпень с. 42

ПРАВЕДНИЙ ЄВДОКИМ КАПАДОКІЙСЬКИЙ с. 43

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на вересень с. 44

МУЧЕНИК АНДРІЙ СТРАТИЛАТ с. 45

АПОСТОЛЬСЬКИЙ НУНЦІЙ ЗУСТРІВСЯ ІЗ НАСТОЯТЕЛЯМИ ВАСИЛІЯНСЬКИХ МОНАСТИРІВ ПРОВІНЦІЇ НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ с. 46

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ В ЧОРТКОВІ с. 46

с. 6

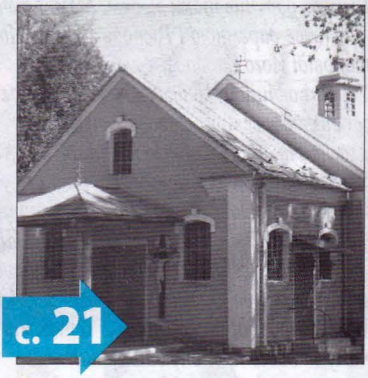
с. 21

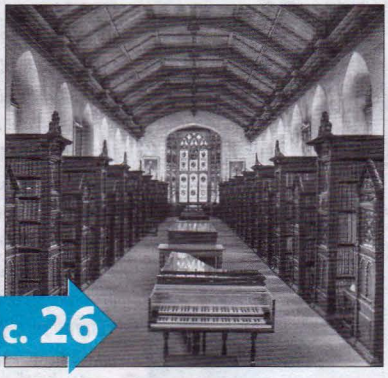
с. 26

Читайте у «Місіонарчику»

Вірш про Ісуса с. 30
Як діти повинні поводитися у храмі? с. 31
Місіонарчиковий календарик с. 32
День матері у монастирі св. Йосифа с. 34
Щастя - це коли один потребує іншого с. 36
У які ігри грали діти чотири тисячі років тому? с. 37
Зустріч учасників онкурсу «Історіїками Святого Письма» с. 38
Веселинки с. 39
Кросворд-загадка «Прислів'я та приказки» с. 40

НОВІ ПРАЦІВНИКИ НА ХРИСТОВІЙ НИВІ с. 47
БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ с. 48
РЕТРО с. 49
ВІРА В БОГА, ПІДТВЕРДЖЕНА ЖИТТЯМ с. 53
ДУШЕВНИЙ СПОКІЙ с. 54
П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ с. 55
ЧЕРЕЗ ПОЛЕ БІГЛИ ДІТИ с. 57
«АННА ГЛОВА БУДЕ ЩЕ СВЯТА» с. 62
ПОЕЗІЯ с. 63
ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 64
КРОСВОРД с. 66

с. 46

Місіонарчик

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радаційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото: бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Фото обкладинки – бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

На обкладинці – Парасковея Віра Довганик

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 21.06.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2012

НЕПОДІЛЬНИМ СЕРЦЕМ ВІДДАТИСЯ ХРИСТУ

Привітальне слово Апостольського Нунція Томаса Едварда Ґалліксона для ченців Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні

Високопреподобні, дорогі отці!

Щиро дякую за запрошення відвідати вас і звернутися до вашого зібрання декількома словами. Я так само дуже задоволений з цієї додаткової можливості ближче з вами запізнатися.

Оскільки я перебуваю в Україні менше року і мій досвід ще не такий багатий, я поки що не знаю ситуації в Україні до кінця, тому заздалегідь прошу вибачення, якщо де в чому буду помилятися.

Дозвольте мені звернутися до авторитету великого Митрополита Андрея Шептицького і висловити переконання, що ви як богопосвячені мужі відіграєте незамінну роль в житті Української Греко-Католицької Церкви. Життя Церкви та її постійне оновлення у значній мірі є у ваших руках. У той час, як світські священики формують основу парафіяльного життя, підтримуючи літургійне і молитовне життя Божого народу, ви, ченці, сини Святого Василія Великого, покликані до того, аби набагато радикальніше і з неподільним серцем віддатися Христові та Його Царству. Ви відіграєте надзвичайно особливу роль, ви сіль і світло цілого світу, тут в Україні і поза її межами.

Очевидно, що ви є для всіх і всі можуть користати з вашого особливого свідчення про Христа, через ваше святе життя у спільноті обітами убогості, чистоти та послуху, як це приписують правила вашого Чину, однак я думаю, що у сьогоднішньому світі ви маєте особливо що сказати молоді. Чи це пов'язано з навчанням, чи з роботою, молоді люди в Україні часто переїжджають з одного місця на інше. Вони не затримуються вдома, на парафії. Оскільки саме суспільство міняється, ми не можемо

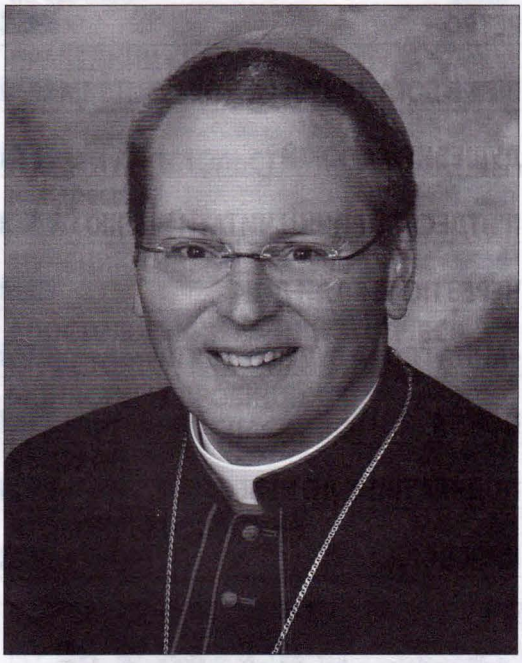

■ Апостольський Нунцій Томас Едвард Ґалліксон.

очікувати від них, що вони за певний час, після завершення навчання, просто повернуться додому. Дехто із них знаходить роботу в Києві або в інших містах, і тому вони потребують спільнот віри в цих нових місцях свого перебування, щоб вони могли їх доброзичливо прийняти до себе і дати їм можливість віддавати хвалу Богові, який створив і спас нас.

Ми знаємо з розповіді про життя святого Василія Великого, що він був вродженим лідером. Ви, як його сини, також не можете нічого кращого дати світові, як бути подібними до нього, особливо у відношенні до молодих людей: допомогти, щоб віра їхнього дитинства визріла у щось шляхетне і велике.

Я чув багато добрих речей про свою парафію в Києві, парафію Святого Василія Великого. І знаю, що Його Блаженство Верховний Архиєпископ надіється, що ви зможете ще більше вийти назустріч тим багатьом людям із Західної України, які є трохи розгубленими, не знаючи куди їм піти у великому місті. Ваша спільнота є наріжним каменем цієї живої парафії. Я бажав би більше довідатися про ваш апостолят в інших місцях. Ваша парафія в Івано-Франківську справила дуже велике враження на мене, коли я відвідав її під час Великодніх свят. Якою апостольською діяльністю ви б не займалися і в яких тільки місцях ви б її не проводили, свідчення вашого життя у спільноті є або може бути свого роду оазисом для багатьох, хто рухається за течією світу.

Я надіюся і молюся, щоб Бог благословив вас численними і добрими покликаннями. З переміщенням багатьох ваших співвітчизників на Захід хто краще, ніж ви, зможе працювати для них, супроводити їх і допомагати їм увійти в нові соціальні умови, але разом з тим не втратити своєї культурної ідентичності і свого релігійного коріння? ■

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЛУКИ

Луїз Фернандо Ґарсія-Віяна
Переклад з іспанської: о. Йосафат Коваль, ЧСВВ

Продовження, початок у ч. 5-6 за 2012 р.

Ісус – Господь, пророк і Спаситель.

Євангеліє від Луки іноді передає нам джерела своєї християнології, але, якщо бути уважними до змін, які Лука в них вставляє, або до його власних оповідань, можемо вловити погляд на Ісуса, що є особливо специфічним у цього Євангелиста.

Титул, який Лука найчастіше надає Ісусові у своєму Євангелію – це Кіріос (Господь). Тоді, як у первісній християнській проповіді цей титул відносився до Ісуса після воскресіння (Ді.2,36), чи до Його присутності у Церкві та у світі (павлівське богослов'я), в Луки він стосується Ісуса під час Його місійної діяльності. Те, чого не було у Марка (за винятком Мр.11,3), в Луки стає чимось звичайним (див. Лк.7,13.19; 10,1,39.41; 11,39; 12,42; і т.д.). В тому числі клична форма «Господи», що переважно вживається як звичайне виявлення ввічливості, в Луки часто перетворюється на релігійне ім'я. Потрібно, однак, відзначити, що Лука виводить ім'я Кіріос-Господь з тих самих коренів, звідки виростає сам Ісус. Так, воно з'являється в небесному об'явленні пастушкам біля Вифлеєму чи привітанні Єлисавети Марії (Лк. 2,11; 1,43). Власне ім'я Воскреслого Ісуса у найдавнішій християнології таким чином впливає на Його прилюдне життя і разом з тим пояснює значення дитятка, що має народитися. Все те, що передбачала віра у прославленого Ісуса, насправді збувалося в Його житті. Звичайно, не варто забувати про трансценденцію цього титулу (грецька Біблія використовує Кіріос, перекладаючи єврейське Ягве), що допомагає також проголошувати Його божественний вимір.

Інша особливість християнології Луки – те, що він описує Ісуса на зразок пророків. Насправді, вже в Євангелію від Марка про це говориться (Мр.6,4.15), але Лука це розширює відповідно до історично зумовленої точки зору на спасіння. Так, Ісус починає свою місію в Назареті, об'являючись як пророк, вибраний Богом, щоб принести добру новину бідним (Лк.4,16-30). Знову ж, Лука має на меті відкрити в Ісусі образ Іллі, повернення

якого очікувалося при кінці часів (Мал.3,23). І так його використовує, принаймні як літературний зразок, для свого оповідання (Лк.7,11-17; 9,38-42; 9,58). Зразок, що часом функціонує більше як контраст, аніж як близькість (див. Лк.9,54; 9,61 наст. і 2Цар.1,10-12; 1Цар.19,19-21). Але образ Іллі не вичерпує відношення Ісуса з образом пророків. Також інтерпретація, яку Ісус дає щодо своєї смерті (Лк.13,32-34) представляє нам Його як пророка, що має померти в Єрусалимі.

Можливо, найвиразніша христологічна перспектива Луки – його розуміння Ісуса як Спасителя. «І нема ні в кому іншому спасіння, бо й імени немає іншого під небом, що було дане людям, яким ми маємо спастися» (Ді.4,12). Лука – єдиний синоптичний євангелист, який використовує цей титул, коли говорить про Ісуса (Лк.1,47; 2,11; Ді.5,31; 13,23). Також він частіше використовує терміни «спасіння», «спасти» у контексті, який чітко вказує на Ісуса. Не забуваючи корінця цього терміну у Старому Завіті, де Бог з'являється як спаситель Ізраїля, більш сильний вплив на цю тематику в Луки мало, як виглядає, геленістичне середовище. У цьому поганському світі боги, царі та релігійні люди були вшановувані як спасителі та доброчинці (Лк.22,25).

Але, окрім на титул «Спаситель», потрібно подивитися на діяльність і слова Ісуса, щоб відкрити спасіння, яке Він нам приносить. Якщо з однієї сторони приносить визволення бідних, ув'язнених та пригноблених (Лк.4,18 наст.), з іншої – дає дар воскресіння (Лк.7,16) і месіянський мир (Лк.1,79; 2,14; 19,38.42). Спасіння для Луки, отож, – концепція, що охоплює все життя особи у її багатогранній мережі відносин, які не можуть скасувати відношень з Богом. Це духовна реальність (діло Духа), але не «спіритичне» (яке стосується лише душі чи духовного життя), як це видно у прагматичному тексті (Лк.4,16-30). Маємо на увазі, що спасіння у геленістичному світі, який творив середовище навколо Луки, мало дві різні характеристики. З однієї сторони, імперський культ, метою якого було заснувати соціоекономічний імперіалізм. З іншої сторони, містерійні релігії, які шукали втечі від туги та страху перед псевдорелігійною ілюзією. Проте, спасіння, яке проголошує Євангеліє від Луки, подібно до старозавітніх пророків, роздумує про цілісну людину у її багатогранності соціальних стосунків і прямує до повноти майбуття.

Можливо, в тому, що Ісус був оточений найбільш потребуючими, бідними та грішниками, і проявлявся конкретний характер цього спасіння. Милосердя і близькість Ісуса до цих чоловіків і жінок, яких ізраїльські «праведники» викреслили з числа Божого народу, об'являють нам автентичного Спасителя і змальовують дорогу до Його наслідування.

Зацікавленість Ісуса відкиненими своїм часом має притаманну Луці маніфестацію по відношенню до жінки. Це типова цьому Євангелію зацікавленість жінкою, не зважаючи на те, що соціальний статус жінки у давнину був цілковито другорядним. І його наполягання на цьому є дивовижним, якщо порівняти з Матеєм і Марком. Між жінками, яких Лука вводить до євангельських традицій є: Єлисавета, мати Йоана Хрестителя (Лк.1,39-45); Анна, пророчиця храму (Лк.2,36-50); галилейські жінки, що супроводжували Ісуса під час його місійної діяльності (Лк.8,2-3; 23,55-56); Марта і Марія (Лк.10,38-42). Не можемо забувати про переважаючу роль Пречистої Діви Марії у Євангелію дитинства, в порівнянні з Матеєм, який, як добрий юдеохристиянин, зосереджує своє оповідання на особі Йосифа. Поведінка Ісуса у традиції Луки долає андроцентричні бар'єри давнини. Також тут представляється інша особливість Ісусового спасіння. ■

(Далі буде)

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ

Ієродиякон Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Продовження, початок в ч. 1-6 за 2012р.

Ми продовжуємо крокувати, розбираючи частини літургії. Так, минулого разу ми завершили пояснення «Херувимської пісні» та великого входу. Після нього проходить діалог, який розпочинає священик: «Пом'яни мене, брате і співслужителю», на що диякон відповідає: «Нехай пом'яне Господь Бог священство твоє в Царстві Своїм». Священик далі наполегливо просить диякона про молитву – «Помолися за мене, співслужителю мій». Диякон схиляє свою голову перед священиком, що є виявом пошани до нього і його священства, і відповідає: «Дух Святий зійде на тебе, і сила Вишнього осінить тебе». Відповідь диякона вказує і пригадує священикові, що все здійснюється з волі Божої і в силі Святого Духа. Ієрей відповідає: «Той же Дух нехай співдіє з нами по всі дні життя нашого». Цей вислів має глибокий зміст – священик розуміє важливість і святість літургії, мало того, священик вказує дияконові на те, що священство походить від Бога, і воно завжди є під опікою Святого Духа. Таїнство священства звершується навіки, коли прийняв його, то усунути вже буде неможливо – це печать і дар Святого Духа. Диякон, усвідомлюючи це, звертається з проханням до священика «Пом'яни мене, владико святий», чим показує, що він також приступає до цього служіння із страхом Божим, усвідомлюючи важливість тієї частини літургії. Ієрей благословляє диякона рукою, мовивши: «Нехай пом'яне тебе Господь Бог у Царстві Своїм завжди, нині, і повсякчас, і на віки вічні». Диякон погоджується із служителем Господнім, відповідаючи ієрееві «Амінь», і поклонившись йому, виходить північними дверима на єктенію.

Ставши на своєму місці перед іконостасом, диякон розпочинає просительну (прохальну, благальну) єктенію, в якій закликає до братньої любові і визнання своєї віри. Розпочинається вона закликом до молитви: «Сповнім молитву нашу Господеві», а потім переходить до благання за дари, які стоять на престолі й мають бути освяченими в Тіло і Кров Христову – «За принесені чесні дари Господеві помолімся». Молитись за дари нас також закликає Миколай Кавасила (пояснення літургії, 25).

Диякон закликає молитись і за саме місце, де звершується ця літургія – храм, як і за всю Церкву – народ, що прийшов на молитву: «За святий храм цей, і тих, що з вірою, побожністю і страхом Божим входять до нього, Господеві помолімся». Щоб молитва справді була гідна і возносилась до неба, необхідно очистити серце, тому диякон взиває молитись – «Щоб визволитися нам від усякої скорби, гніву, й нужди, Господеві помолімся».

В час, коли церква молиться з дияконом, священик проказує молитву приношення, в якій слуга Господній звертається до Бога, щоб Той вчинив його достойним прине-

сти безкровну жертву: «Господи Боже, вседержителю, єдиний святий, Ти приймаєш жертву хваління від тих, що призивають Тебе всім серцем, прийми моління і нас грішних, і принеси до святого Твого жертовника, і вчини нас здатними приносити Тобі дари і жертви духовні за наші гріхи і людські невідання, і сподоби нас знайти благодать перед Тобою, щоб була Тобі приємна жертва наша та щоб вселився дух благодаті Твоєї благий у нас, і на цих дарах, що перед нами, і на всіх людях твоїх». Цією молитвою вже вдруге священик приносить дари Богові в жертву, бо перший раз було під час проскомидії, що в сиву давнину звершувалось над всіма принесеними дарами, а тепер тільки над вибраними, що були вже на престолі. Та все це тільки приготування до третього і остаточного звершення – хліб і вино перетворюються в Тіло і Кров Христову.

По завершені чотирьох виголосів єктенії диякон може брати ще просительні виголоси, але Синод єпископів УГКЦ в 1969 році дозволив їх опускати, оскільки вони повторюватимуться перед молитвою «Отче наш».

Коли диякон завершив виголоси єктенії, священик закріплює все своїм виголосом: «Щедротами єдинородного Сина Твого, що з Ним благословенний єси, з пресвятим і благим і животворним Твоїм Духом, нині і повсякчас, і на віки вічні», з чим Церква погоджується – «Амінь».

Наша молитва все більше і більше підходить до кульмінації, основної частини звершення, тому Церква закликає люд Божий до збудження своєї віри. Молитва, яка не начинена вірою, попросту не має ціни, а віра наша вимагає перебувати в любові. Тому наступний виголос священика звучить так: «Мир всім». З цими словами ієрей повертається до храму вірних і благословляє всіх рукою, а люди одноголосно відповідають «і духові твоєму», що є ознакою того, що всі примирені між собою і ніхто не перебуває у злобі чи гніві, бо сам Христос навчав нас: «Коли, отже, приносиш на жертовник дар твій і там згадаєш, що твій брат має щось на тебе, зостав там перед жертовником твій дар; піди, помирись перше з твоїм братом і тоді прийдеш і принесеш дар твій» (Мт.5,24), як в іншому місці нас повчає писання: «Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить» (1Йо.4,20). Тому наступний виголос диякона є цілком закономірним: «Возлюбім один одного, щоб однодумно визнавати».

У давні часи після цього виголосу всі присутні в храмі обмінювались «поцілунком миру», виявляючи так примирення. Про «поцілунок миру» говорить святий Кирило Єрусалимський: «Не думай, щоб твій поцілунок був інший, який дається звичайно на торговій площі один одному. То не той поцілунок. Він поєднує душі між собою, і обіцяє пробачити несправедливості між собою. Так твій поцілунок є знаком, що всяка злопам'ятність пробачилась. Цілунок є святим, бо і Петро, апостол Христовий навчає: «Вітайте один одного поцілунком любови. Мир вам усім у Христі!» (1Пт.5,14). Святий Августин повчав про цей поцілунок так: «Говориться «мир вам», і цілують себе християни цілунком святим, що є знаком миру, бо як вуста підносяться до брата, так серце до серця». З часом, коли вірних стало багато у храмі, порядок стало важко зберігати і цей звичай у Східній церкві усунули. Проте, кожний зобов'язаний настроїти своє серце і відпустити провини брату своєму, якщо такі є. Сам Симеон Солунський повчав про це: «людям належить любити один одного, як Христос із любові приніс себе в жертву; ті, що бажають приступити до святого Причастя, мають стати без ворожнечі, бо в майбутньому віці будуть всі приятелями, і не буде жодного ворога, бо вороги будуть повержені».

В теперішній час священик обмінюється «поцілунком миру» з єпископом, священики

між собою (якщо їх є декілька), диякони між собою (якщо їх теж декілька). Люди, обмінюючись поцілунком, вітались – «Мир тобі», а відповідь була – «І духові твоєму». Ієреї вітаються по-іншому – «Христос посеред нас», а відповідають: «І є, і буде». У католицькій церкві Римського обряду залишилась про це згадка – вірні подають один одному руку, що має значення: приходжу до тебе з миром і відкритим серцем.

Після поцілунку миру Церква відповідала в голос дияконові: «Отця, і Сина, і Святого Духа, Тройцю єдиносущну і нероздільну». Ця відповідь люду Божого вказує на те, що люди знають свого Бога, розуміють Його повчання і радо їх виконують, бо написано «Я Пастир Добрий, і знаю своїх, і мої Мене знають» (Йо.10,14).

Коли церква відповідає диякону, то священик разом з дияконом, кожний на своєму місці, промовляють молитву, творячи три малі поклони «Возлюблю Тебе, Господи, кріпосте моя; Господь твердиня моя і захист мій». Вчинивши поклони, диякон цілує хрест на своєму орарі, виголошуючи: «Двері, двері, в премудрості будьмо уважні».

Варто було б розглянути, від чого походить цей виголос диякона «Двері, двері!» Він походить здавна. Диякон пригадував воротарям (πυλοροί), щоб зачинили вхідні брами храму і стерегли їх, щоб бува хтось з вірних не вийшов, або не зайшов з поган, які не мали права знаходитись у храмі при приношені Євхаристії. Слова «в премудрості будьмо уважні» нагадують вірним, що починається дуже важлива частина літургії і що вона показується в тайні. Патріарх Герман навчав про цей виголос так: «Коли диякон закликає «Двері, двері, в премудрості будьмо уважні», то ми маємо розуміти наші двері вуст і вух, щоб уважно слухати і промовляти премудрість Божу – символ віри нашої».

Далі слідує Символ Віри, який промовляє ціла церква. Цей Символ нашої віри склали святі Отці на Нікейському та Константинопольському вселенських соборах, хоч правильно буде поправити, доповнили, бо складений він був вже за апостольських часів. Святий Епіфаній Єгипетський навчає: «Апостоли перед розходженням на проповідництво склали собі символ віри, щоб їх вчення не різнилось, так під дією Святого Духа уклали цю молитву, щоб зібрати їх думки і вчення во єдино. Тому і назвали знаком віри – символом (σύμβολον – це грецьке слово το σύμβολον, σύμ – префікс, βόλος – кидання, метання; συμβάλλειν – спільно кількома особам кидати що-небудь; пізніше стало означати у греків всякий матеріальний знак, який мав умовне таємне значення для відомої групи осіб)».

Вживати «Символ віри» під час літургії почали в Антіохії в V – VI ст., після викриття Македонія Духоборця, бо до того читали лиш в часі Хрещення. Більш детально про символ віри можна прочитати в катехизмі УГКЦ «Христос – наша Пасха», або «Катехизмі Католицької Церкви».

Коли починається молитва «Вірую…», священик знімає покрівець – воздух, тримаючи його в повітрі над дарами промовляючи Символ віри разом із церквою. Ці жести і діяння ієрея мають свої символічні значення. Це означає, що камінь від гробу Господнього відвалений і Христос воскрес із мертвих. Саме потрясання воздухом має теж своє пояснення – це символ землетрусу, що стався в час воскресіння: «І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба Ангел Господній, і, приступивши, відвалив від гробу камінь, та й сів на ньому» (Мт.28,2). Піднімає священик воздух на рівні своєї голови, очей, закриваючи ним вигляд дарів, що пояснюється так: Бога ми бачити не можемо своїми очима (Вих.33,20), але ми споглядаємо Його своєю вірою. ■

(Далі буде)

ПРЕСВЯТА ТАЙНА ЄВХАРИСТІЇ

Підготував о. Герман НИЧАК, ЧСВВ

Тайна Євхаристії є наступною, яку ми приймаємо після Хрещення та Миропомазання, і вона поєднує нас із Христом в спосіб, найбільш вичерпний і досконалий в порівнянні з іншими Тайнами, які ведуть нас до цього поєднання через освячуючу ласку. Катехизм Католицької Церкви навчає, що «ті, хто був піднятий до гідності царського священства через Хрещення і глибше уподібнилися Христові через Миропомазання, через Євхаристію стають учасниками в жертві Господній разом зі всією спільнотою» (1322).

Тайну Євхаристії установив Ісус Христос на Тайній вечері зі своїми апостолами ще перед своєю смертю, і заповів їм робити це на його спомин. Під час вечері Христос промовив до своїх учнів: «Я сильно бажав спожити оцю Пасху з вами, перш ніж мені страждати, бо кажу вам, Я її більш не буду їсти, аж поки вона не звершиться в Божім Царстві». (...) І, взявши хліб, віддав хвалу, переломив, дав їм і мовив: «Це Моє Тіло, що за вас віддається. Чиніть це на Мій спомин». Так само чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша – це Новий Завіт у Моїй крові, що за вас проливається» (Лк.22,7-20; Мт.26,17-19; Мр.14,12-25; 1Кор.11,23-26).

Катехизм УГКЦ навчає, що «у Святому Причасті Христос дарує нам Самого Себе, Своє Тіло і Кров, на поживу для зростання в новому житті» (432). Це зростання у Христовій благодаті виявляється в любові до Бога та до ближнього, щоб подібно як Христос на Тайній Вечері віддав Себе за нас, і ми теж були готові віддавати своє життя для ближніх і за ближніх, як Він це зробив (Йо.13,34). Причастя Господнього Тіла і Крові є запорукою вічного життя: «Хто тіло Моє їсть і кров Мою п'є, той живе життям вічним, і Я воскрешу його останнього дня» (Йо.6,54).

Завдяки Причастю Тіла і Крові Христової охрещені стають одним Христовим тілом, тобто єдиною Церквою: «Тому що один хліб, – нас багато становить одне тіло, бо всі ми беремо участь у одному хлібі» (1Кр.10, 17). Євхаристійне поєднання з Христом поєднує всіх вірних одного з одним духовним зв'язком, що виражено в Анафорі Літургії святого Василія Великого: «Нас усіх, що від одного Хліба і Чаші причащаємося, з'єднай одного з одним на причастя єдиного Духа Святого».

Таїнство Євхаристії звершується під час Служби Божої, яка є безкровною жертвою Христа: «Божественна Літургія є спомином, триванням Тайної Вечері» – навчає Катехизм УГКЦ (345). Цю жертву священик служить в імені Церкви та в імені Христа, однак головним служителем є завжди Христос, який приносить себе у безкровну жертву Отцеві за спасіння тих, хто увірував в Його ім'я.

Катехизм Католицької Церкви говорить, що Жертва Христа і жертва Євхаристії становлять єдину жертву: «Це одна і та ж жертва, і Той, Хто тоді приніс Себе в жертву на

Хресті, тепер приносить Себе через служіння священиків. Лише спосіб приношення є інший. І тому, що в цій Божественній жертві, яка здійснюється у Службі Божій, Той Самий Христос, що один раз приніс Себе у кривавій жертві на жертовнику хреста, присутній і безкровно жертвується, ця жертва є насправді жертвою примирення» (Тридентський Собор; DS1743).

Христос один раз приніс себе у жертву Отцеві на хресті, віддавши своє життя за спасіння всього світу і за всіх людей, однак безкровна жертва Служби Божої приноситься лише за вірних Церкви, містичного Тіла Христового, тобто за охрещених. Натомість той, хто не є охрещений, не може вповні брати участь у безкровній жертві Христа, тому що не може причащатися Тіла і Крові Христової, може лише бути присутнім і слухати Слово Боже, тобто Євангеліє, добру новину про спасіння в Христі – для того, щоби увірувати, охреститися і аж тоді поєднатися з Христом у Святому Причасті. «У Євхаристії Христос дарує нам участь у Його боголюдському житті з милостивої любові, а не через наші заслуги. Найвищим виявом цієї любові є Голготська кривава жертва Христа, спомином якої є літургійна безкровна жертва – Євхаристія» – читаємо у Катехизмі УГКЦ (442).

Ще за свого життя Христос говорив апостолам та іншим людям про те, що дасть їм їсти своє тіло і пити свою кров, однак не всі люди прийняли Христові слова, навіть самим апостолам було нелегко чути це, бо вони приймали все дослівно, не знали бо, що Христос дасть їм своє Тіло і Кров під видами хліба і вина.

Перші слова Христа про Євхаристію розділили учнів, як і слова про Його страсті стали для них причиною обурення: «Жорстока ця мова! Хто може її слухати?» (Йо.6,60). Євхаристія і Хрест були і є каменем спотикання для багатьох. Це та сама містерія, і вона не перестає бути приводом поділу. «Невже й ви бажаєте відступитися?» (Йо.6,67) – це запитання Господа звучить і сьогодні, у ньому міститься запрошення Його любові – щоб ми відкрили, що Він один має «слова життя вічного» (Йо.6,68) і щоб ми прийняли у вірі дар Його Євхаристії – тобто прийняли Його Самого.

Христос, який через своїх священиків і єпископів приносить безкровну жертву за вірних і для вірних, годує їх своїм Тілом і Кров'ю, Він правдиво присутній у святому Причасті під видами хліба і вина. Хліб і вино завдяки Христовим словам, які священик вимовляє під час освячення і завдяки призиванню Святого Духа стають правдивим Тілом і Кров'ю Христовими, хоч і надалі зберігається форма і смак хліба і вина. «На Літургії Христос причащає нас, як і апостолів, не простим хлібом і вином, а правдивим Своїм Тілом і Кров'ю» – навчає Катехизм УГКЦ (436). Тайна Євхаристії є тайною віри і тому неможливо людським розумом зрозуміти глибину цього таїнства, тут потрібно лише вірити, вірити і ще раз вірити.

Саме слово євхаристія означає подяка і перші християни у Службі Божій приносили подяку Отцеві за діло спасіння, яке Христос довершив кривавим способом. Ті, хто увірували в Христа завдяки проповіді апостолів та охрестилися, брали участь у євхаристійній жертві Служби Божої та причащалися Тіла і Крові Христової і тим самим приносили подяку Отцеві за спасіння, яке отримали.

Кожний охрещений може причащатися Тіла і Крові Христової, якщо на своєму сумлінні не має тяжкого смертного гріха, який є перешкодою до причастя з Христом. Святий Павло закликає до перевірки сумління перед тим, як приступати до Святого Причастя: «Тому, хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за Тіло і Кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу.

Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього Тіла, суд собі їсть і п'є» (1Кор.11,27-29). Тому, приступаючи до святого Причастя, маємо бути вільними від тяжкого гріха, визнавши його у святій Тайні Сповіді та отримати розрішення, тобто відпущення гріхів.

Приступаючи до святого Причастя, зберігаємо євхаристійний піст, який триває одну годину (раніше євхаристійний піст тривав значно довше, але задля того, що не всі люди можуть перенести кількагодинний піст, Церква злагіднила цей припис), хворі і ті, що приймають ліки є звільнені від посту; чисту воду можна пити, оскільки вона не порушує євхаристійного посту.

Катехизм Католицької Церкви навчає, що «Євхаристія означає і здійснює спільність життя з Богом і єдність Божого Народу, які роблять Церкву тим, чим вона є. У ній ми знаходимо одночасно вершину діяння, яким Бог освячує світ у Христі, і вершину культу, який люди у Святому Дусі віддають Христові і через Нього – Отцеві» (1325).

Завдяки таїнству Євхаристії Христос є завжди присутнім у Церкві, через неї Він приходить до сердець своїх вірних та освячує їх душі. Пресвята Євхаристія є «джерелом і вершиною всього християнського життя» – є життям християнина у Христі й життям Христа в охрещеному, щось більше від цього Таїнства ми не можемо отримати в цьому житті, бо Євхаристія є повнотою і звершенням життя християнина у Христі та провадить до вічного життя з Ним у вічності. ■

СВЯТА ТАЙНА СПОВІДІ – ПРИМИРЕННЯ З БОГОМ І ЦЕРКВОЮ

Підготував о. Герман НИЧАК, ЧСВВ

Установлення святої Тайни Покаяння (Сповіді) у Святому Письмі

Свята Тайна Покаяння (Сповіді) є другою після Хрещення, яка відпускає гріхи. Цю Тайну установив Ісус Христос після свого Воскресіння, вділивши своїм апостолам владу відпускати гріхи силою Святого Духа. Людині, яка згрішила після Хрещення, Тайна Покаяння так само необхідна, як неохрещеному Хрещення (Тридентський Собор, 14, 2), бо і в одній, і в другій Тайні людина отримує відпущення гріхів, лише з тією різницею, що у Хрещенні один раз, а в Тайні Сповіді щоразу, як тільки отримує розрішення священика.

Тому Церква через єпископів та священиків уділяє святу Тайну Покаяння, здійснюючи Христові слова, сказані до апостолів та їх наступників: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Йо.20,22-23). Цими словами Ісус Христос вказав вірним визнавати свої гріхи тільки перед священиком, якщо хочуть здобути відпущення гріхів. «Кожен священик продовжує апостольське служіння в таїнстві Покаяння, розрішаючи вірних від гріхів і примирюючи із Церквою. Через молитву розрішення (розв'язання від гріховної неволі), яку промовляє священик, кожний каянник отримує Христове прощення» – навчає Катехизм УГКЦ (450).

Приготування до святої Тайни Покаяння

Цим приготуванням є іспит совісті – просимо Святого Духа, щоб допоміг нам пригадати гріхи, які ми поповнили від останньої доброї сповіді (сповідь зроблена добре тоді, коли ми щиро визнали всі наші гріхи, яких ми були свідомі на час сповіді, навіть, якщо ми забули сказати якийсь гріх, чи гріхи; натомість недобра сповідь є тоді, коли свідомо

та добровільно не сказали якийсь гріх, чи гріхи). Після іспиту сумління збуджуємо щирий жаль за гріхи, постановляємо виправити наше життя, визнаємо гріхи у Сповіді перед священиком та виконуємо покуту – ось п'ять умов доброї Сповіді, які запевнюють відпущення гріхів та освячуючу ласку.

Слуга Божий митрополит Андрей у пастирському посланні до вірних про підготовку до Сповіді говорить так: «До доброї святої Сповіді треба, може, й довше приготовлятись. Перед святою Сповіддю треба ревною й покірною молитвою випросити собі дар покаяння, дар сердечних сліз, а, може, й треба постити, бо знаєте, що Ісус Христос сказав: «Той рід не виходить інакше, тільки постом і молитвою». Є гріхи, що їх не можна з душі вигнати без посту, без молитви».

Щире розкаяння є важливою умовою Сповіді, це бажання змінити своє життя, усунути гріх і жити у Божій ласці. Щирий жаль та навернення від зла – «це насамперед усвідомлення себе грішником, що потребує Божого прощення, а кожного свого гріха – як відвернення від Бога та відкинення Його любові» – навчає Катехизм УГКЦ (457). Важливою вимогою до гідної сповіді є також примирення з ближніми, як про це говорить Христос: «Коли, отже, приносиш на жертовник дар твій і там згадаєш, що твій брат має щось на тебе, зостав там перед жертовником твій дар; піди помирись перше з твоїм братом і тоді прийдеш і принесеш дар твій» (Мт.5,23-24).

Іспит сумління робимо передовсім на основі заповідей Божих та церковних: «До святої Сповіді треба приготуватися молитовним іспитом совісті, який полягає в узгодженні власного життя з Божими і Церковними заповідями та Євангельськими блаженствами» – читаємо в Катехизмі УГКЦ (457).

Щоб краще побачити себе самих, важливо застановитися, яким було наше відношення до Бога, до себе самих, до ближніх, а також до наших обов'язків, чи то професійних, чи родинних. Після визнання наших гріхів слідує повчання та молитва розрішення, яку мовить священик, тобто відпущення гріхів, якщо каянник виявив добру волю і бажання виправитися.

Приступаючи до сповіді, маємо обов'язок сповідатися найперше зі всіх тяжких, тобто смертельних гріхів, які позбавляють нас Божої ласки, а вже після них можемо визнати всі інші гріхи, через які ми не втратили Божої ласки.

Таїнство Сповіді є святою Тайною для всіх охрещених, хто ж не є охрещеним, той не може сповідатися до часу, поки не охреститься. Однак, не всі охрещені можуть отримати відпущення гріхів, навіть тоді, коли вони визнають свої гріхи. Це можуть бути ті люди, які живуть у постійній нагоді до гріха, люди, що часто поповнюють ті самі гріхи і не роблять ніякого старання, щоби поправитися з цих гріхів, чи щоби уникнути нагоди до гріха.

Якщо ж людина, приступивши до святої тайни Покаяння, не бажає покаятися та відмовляється виправити заподіяне гріхом зло, то тим самим стає нездатною прийняти прощення гріхів. В такому випадку священик може відмовити у розрішенні до того часу, аж поки вона не виявить доброї волі зробити все можливе, щоби виправитися. «Щоб допомогти людині усвідомити її нерозкаяність і спонукати її до правдивого навернення, священик тоді відмовляє їй у розрішенні. Хто в Сповіді свідомо приховує гріхи, той залишається незціленим і чинить гріх святотатства. Якщо людина в такому стані приступає до Святого Причастя, то зневажає Господа Бога і чинить великий гріх» – каже Катехизм УГКЦ (459).

Значення тайни Сповіді в духовному житті християнина

У Тайні Хрещення було започатковане духовне життя людини, яке виявляється у зростанні в чеснотах. У святій Тайні Сповіді Бог дарує християнинові освячуючу ласку для

плекання духовного життя через зростання в любові до Нього, до себе та до ближніх.

Завдяки тайні Покаяння християнин наближається до Бога, а з цим наближенням краще бачить власні немочі та усвідомлює свою гріховність. З цього усвідомлення власної гріховності та духовного поступу, потреба частіше приступати до Сповіді стає певним ритмом духовного життя. Якщо ж людина рідко сповідається, то втрачає здатність розрізняти добро і зло та віддаляється від Бога.

Практика часто приступати до святої Тайни Покаяння сприяє духовному здоров'ю християнина, він стає здатним протистояти спокусам завдяки помноженню духовної сили в духовній боротьбі – навчає Катехизм УГКЦ (460). Вказуючи на обов'язок принаймні раз на рік у пасхальному часі сповідатися та причащатися, Церква поручає вірним не тільки один раз на рік, але часто приступати до святої Тайни Сповіді для того, щоби вони зростали у Божій ласці та тісніше єдналися з Євхаристійним Христом у Святому Причасті щоразу, як тільки мають можливість бути присутніми та брати участь у Службі Божій, безкровній жертві Ісуса Христа, Божого Сина.

Сповідь є таємною, має відбуватися так, щоб ніхто не чув, про що говориться у сповіді. До зберігання таємниці є зобов'язані обидвоє – як каянник, так і священик, тому ніхто не має боятися приступати до цієї Тайни, оскільки все сказане зберігається в таємниці, так неначе ніхто не знає, про що говорилося у сповіді.

Коли ж людина не має змоги приступити до святої Тайни Покаяння, але щиро жаліє за свої гріхи, наприклад в небезпеці смерті і не тільки, то Бог прощає і дарує спасіння навіть тоді, коли хтось помер би без Сповіді та розрішення священика. Такий жаль за гріхи вистачає для спасіння. Натомість, коли небезпека смерті минула, для того, щоби прийняти Святе Причастя, необхідно визнати гріхи у Святій Тайні Сповіді перед священиком та отримати розрішення.

Таїнство Сповіді є зустріччю людини з Богом, де людина не тільки перед священиком, але передовсім перед Богом обіцяє виправити своє життя, залишити гріх та розпочати нове життя. Тайна покаяння є тайною Божого милосердя, в якій Бог прощає грішникові, огортає своїм милосердям, підводить з гріховного упадку до стану благодаті, тобто зцілює людину від зла.

Сповідь, або Таїнство Покаяння є примиренням людини з Богом, поверненням від гріха до Отця, привернення Божої ласки а з нею невинності й чистоти душі, яку кожен охрещений отримав у Таїнстві Хрещення. Божа ласка, яку отримуємо у Тайні Сповіді через щире покаяння, робить нас улюбленими синами і доньками Отця через відновлення подоби Ісуса Христа в наших душах. ■

СЛУГА БОЖИЙ ПАВЛО ПЕТРО ОЛЕНСЬКИЙ, ЧСВВ (1887-1955)

Підготував о. Полікарп МАРЦЕЛЮК, ЧСВВ

Народився Петро 18 червня 1887 року у с. Грусятичі Стрілецького району на Львівщині. До монастиря вступив 11 березня 1905 року, а курс філософії пройшов, мабуть, у Лаврівському монастирі. На священика його було висвячено 26 жовтня 1913

року. У 1915-1916 рр. його переведено в Гошів, а згодом – до Дрогобича помічником адміністратора парафії та катехитом в парафіяльній школі і українсько-польсько-єврейській гімназії. В 1930 році отець переїхав на місійну працю серед українських галичан-емігрантів до Канади. Там, у Мондері (Альберта), він викладав грецьку й латинську мови та був префектом студій для студентів гуманітарних дисциплін.

В 1934 році вже трудиться як місіонер в Едмонтоні. Після повернення до Галичини, від 12 червня 1937 року стає ігуменом в Улашківцях. Слуга Божий чуває над збереженням духа молитви в монастирі. Духовне життя Слуги Божого базувалося на регулярній молитві церковного правила та вервиці. Чи в сповідальниці, чи під час проходів до неподалік розташованого кладовища, його завжди бачили з вервицею в руках. Служив Літургії о. Ігумен в храмі, а в часі великих відпустів, на Усікновення голови святого Івана Хрестителя, коли до монастиря приходили люди з навколишніх сіл і навіть з-за Збруча, очолював Літургію. Отець Павло виголошував проповіді, пояснював правди віри на прикладах з життя, під час Літургії закликав до сповіді, а по Літургії частував дітей цукерками, горіхами і виноградом, молодь закликав приходити на науки катехизму, до старших був вирозумілим, допомагав вдовам і бідним.

Слуга Божий був добрим господарем монастирських земель, про що свідчить розвинуте сільське господарство. За настоятельства о. Павла частина монастирських посілостей була віддана безземельним мешканцям села і силами громади було забезпечено сім сімей не лише житлом, а й роботою, адже люди працювали у господарстві монастиря. Як людина молитви і чину, отець швидко здобув авторитет у вірних. З його ініціативи в с. Милівці був організований «Союз українок», куховарський курс для господинь, проведена збірка грошей для підтримки освітянської ініціативи створення товариства педагогів українців «Рідна школа» у Львові.

У часі першої Радянської окупації 1939-1941 рр. влада розташувала в монастирі дім для людей похилого віку, залишивши для потреб отців лише кілька келій. Однак і в цих складних умовах отці не залишають своєї пастви. А оскільки священиків в деканаті було обмаль, о. Павло у 1940-1941 рр. бере на себе відповідальність за виконання обов'язків адміністратора парафії Бураківка біля Улашківців.

Під час війни Слуга Божий неодноразово попереджував своїх парафіян про можливість приходу в село радянської влади, закликаючи: «Моліться, бо йде велика хмара і біда нам буде». Зближався 1944 рік, між людьми ширилась поголоска, що скоро повернуться совіти, які уже були відомі ворожим ставленням до Церкви. Священики про це знали, однак не могли залишити без духовної обслуги людей, а церкви без богослужінь.

Заарештували Слугу Божого 10 січня 1946 року. З матеріалів кримінальної справи випливає, що до отця приходили вояки УПА, адже в монастирі о. Павло переховував кілька поляків, чим поміг їм уникнути смерті з рук українських повстанців. В часі розмови о. Павла з повстанцями, які вимагали видачі о. Мар'яна Лютака і поляків, ми бачимо його однозначну позицію щодо оборони життя ввірених йому монахів і мирян. Слуга Божий не зважаючи на загрозу для власного життя, дбає про добро повіреного йому стада. Засуджено Слугу Божого на 10 років таборів. Помер отець Павло на Сибіру 2 березня 1955 року і похований на кладовищі с. Абезь, під номером Э-47.

Бажання охоронити вірних від братовбивчої різні, яке випливає з заповіді любові ближнього та відмова переходу на «державне» православ'я, стало причиною арешту, ув'язнення і смерті Слуги Божого. ■

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ

У рамках підготовки до святкування 1025-ліття Хрещення Руси-України.

о. Тарас БАРЩЕВСЬКИЙ

ВЕРЕСЕНЬ 2012

280.	01 вер., Субота	Пс 70,5-6	Йов 1,1-12	Йо 21, 15-25
281.	**02 вер., Неділя**	**Пс 71,1-4**	**Йов 1,13-22**	**Ді 1, 1-14**
282.	03 вер., Понеділок	Пс 71,5-9	Йов 2,1-6	Ді 1, 15-26
283.	04 вер., Вівторок	Пс 71,10-13	Йов 2,7-13	Ді 2, 1-16
284.	05 вер., Середа	Пс 71,14-18	Йов 3,1-11	Ді 2, 17-28
285.	06 вер., Четвер	Пс 71,19-21	Йов 3,12-26	Ді 2, 29-41
286.	07 вер., П'ятниця	Пс 71,22-24	Йов 6,1-14	Ді 2, 42-3, 10
287.	08 вер., Субота	Пс 72,1-2	Йов 6,15-30	Ді 3, 11-26
288.	**09 вер., Неділя**	**Пс 72,3-5**	**Йов 14,1-12**	**Ді 4, 1-12**
289.	10 вер., Понеділок	Пс 72,6-11	Йов 14,13-22	Ді 4, 13-22
290.	11 вер., Вівторок	Пс 72,12-14	Йов 16,1-10	Ді 4, 23-37
291.	12 вер., Середа	Пс 72,15-17	Йов 16,11-22	Ді 5, 1-11
292.	13 вер., Четвер	Пс 72,18-20	Йов 17,1-16	Ді 5, 12-21
293.	14 вер., П'ятниця	Пс 73,1-3	Йов 19,1-14	Ді 5, 22-32
294.	15 вер., Субота	Пс 73,4-10	Йов 19,15-29	Ді 5, 33-42
295.	**16 вер., Неділя**	**Пс 73,11-18**	**Йов 28,1-11**	**Ді 6**
296.	17 вер., Понеділок	Пс 73,19-24	Йов 28,12-19	Ді 7, 1-8
297.	18 вер., Вівторок	Пс 73,25-28	Йов 28,20-28	Ді 7, 9-22
298.	19 вер., Середа	Пс 74,1-3	Йов 38,1-11	Ді 7, 23-34
299.	20 вер., Четвер	Пс 74,4-7	Йов 38,12-27	Ді 7, 35-43
300.	21 вер., П'ятниця	Пс 74,8-12	Йов 38,28-41	Ді 7, 44-60
301.	22 вер., Субота	Пс 74,13-17	Йов 39,1-18	Ді 8, 1-13
302.	**23 вер., Неділя**	**Пс 74,18-20**	**Йов 39,19-30**	**Ді 8, 14-25**
303.	24 вер., Понеділок	Пс 74,21-23	Йов 40,1-14	Ді 8, 26-33
304.	25 вер., Вівторок	Пс 75,1-4	Йов 40,15-32	Ді 8, 34-9, 9
305.	26 вер., Середа	Пс 75,5-8	Йов 41,1-12	Ді 9, 10-22
306.	27 вер., Четвер	Пс 75,9-11	Йов 41,13-25	Ді 9, 23-35
307.	28 вер., П'ятниця	Пс 76,2-7	Йов 42,1-9	Ді 9, 36-10, 8
308.	29 вер., Субота	Пс 76,8-13	Йов 42,10-17	Ді 10, 9-23
309.	**30 вер., Неділя**	**Пс 77,1-4**	**Прип 1,1-19**	**Ді 10, 24-33**

СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї

ЖОВТЕНЬ 2012

310.	01 жовт., Понеділок	Пс 77,5-10	Прип 1,20-33	Ді 10, 34-48
311.	02 жовт., Вівторок	Пс 77,11-16	Прип 2,1-10	Ді 11, 1-15
312.	03 жовт., Середа	Пс 77,17-21	Прип 2,11-22	Ді 11, 16-30
313.	04 жовт., Четвер	Пс 78,1-2	Прип 3,1-12	Ді 12, 1-11
314.	05 жовт., П'ятниця	Пс 78,3-4	Прип 3,13-24	Ді 12, 12-25
315.	06 жовт., Субота	Пс 78,5-8	Прип 3,25-35	Ді 13, 1-12
316.	**07 жовт., Неділя**	**Пс 78,9-12**	**Прип 4,1-9**	**Ді 13, 13-25**
317.	08 жовт., Понеділок	Пс 78,13-16	Прип 4,10-19	Ді 13, 26-35
318.	09 жовт., Вівторок	Пс 78,17-20	Прип 4,20-27	Ді 13, 36-47
319.	10 жовт., Середа	Пс 78,21-24	Прип 5,1-14	Ді 13, 48-14, 7
320.	11 жовт., Четвер	Пс 78,25-28	Прип 5,16-23	Ді 14, 8-18
321.	12 жовт., П'ятниця	Пс 78,29-33	Прип 6,1-15	Ді 14, 19-28
322.	13 жовт., Субота	Пс 78,34-37	Прип 6,16-35	Ді 15, 1-15
323.	**14 жовт., Неділя**	**Пс 78,38-41**	**Прип 8,1-11**	**Ді 15, 16-29**
324.	15 жовт., Понеділок	Пс 78,42-45	Прип 8,12-21	Ді 15, 30-16, 5
325.	16 жовт., Вівторок	Пс 78,46-49	Прип 8,22-36	Ді 16, 6-15
326.	17 жовт., Середа	Пс 78,50-53	Прип 9,1-9	Ді 16, 16-24
327.	18 жовт., Четвер	Пс 78,54-57	Прип 9,10-18	Ді 16, 25-40
328.	19 жовт., П'ятниця	Пс 78,58-61	Прип 10,1-12	Ді 17, 1-9
329.	20 жовт., Субота	Пс 78,62-66	Прип 10,13-22	Ді 17, 10-21
330.	**21 жовт., Неділя**	**Пс 78,67-72**	**Прип 10,23-32**	**Ді 17, 22-31**
331.	22 жовт., Понеділок	Пс 79,1-3	Прип 11,1-14	Ді 17, 32-18, 11
332.	23 жовт., Вівторок	Пс 79,4-7	Прип 11,15-31	Ді 18, 12-23
333.	24 жовт., Середа	Пс 79,8-10	Прип 12,1-12	Ді 18, 24-19, 10
334.	25 жовт., Четвер	Пс 79,11-13	Прип 12,13-28	Ді 19, 11-22
335.	26 жовт., П'ятниця	Пс 80,2-3	Прип 13,1-12	Ді 19, 23-34
336.	27 жовт., Субота	Пс 80,4-7	Прип 13,13-25	Ді 19, 35-20, 6
337.	**28 жовт., Неділя**	**Пс 80,8-12**	**Прип 25,1-13**	**Ді 20, 7-18**
338.	29 жовт., Понеділок	Пс 80,13-16	Прип 25,14-28	Ді 20, 19-33
339.	30 жовт., Вівторок	Пс 80,17-20	Прип 26,1-14	Ді 20, 34-21, 6
340.	31 жовт., Середа	Пс 81,2-5	Прип 26,15-28	Ді 21, 7-16

ЛИСТОПАД 2012

341.	01 лист., Четвер	Пс 81,6-11	Прип 31,1-9	Ді 21, 17-26
342.	02 лист., П'ятниця	Пс 81,12-17	Прип 31,10-21	Ді 21, 27-36
343.	03 лист., Субота	Пс 82,1-4	Прип 31,22-31	Ді 21, 37-22, 5
344.	**04 лист., Неділя**	**Пс 82,5-8**	**Проп 1,1-11**	**Ді 22, 6-16**
345.	05 лист., Понеділок	Пс 83,2-5	Проп 3,1-9	Ді 22, 17-29
346.	06 лист., Вівторок	Пс 83,6-9	Проп 7,1-14	Ді 22, 30-23, 11
347.	07 лист., Середа	Пс 83,10-13	Проп 8,1-9	Ді 23, 12-22
348.	08 лист., Четвер	Пс 83,14-18	Проп 8,10-17	Ді 23, 23-24, 2
349.	09 лист., П'ятниця	Пс 84,2-4	Проп 11,1-10	Ді 24, 3-21
350.	10 лист., Субота	Пс 84,5-9	Проп 12,1-9	Ді 24, 22-25, 5
351.	**11 лист., Неділя**	**Пс 84,10-13**	**Пп 1,1-7**	**Ді 25, 6-12**
352.	12 лист., Понеділок	Пс 85,2-4	Пп 1,8-17	Ді 25, 13-27
353.	13 лист., Вівторок	Пс 85,5-8	Пп 2,1-7	Ді 26, 1-11
354.	14 лист., Середа	Пс 85,9-14	Пп 2,8-17	Ді 26, 12-18
355.	15 лист., Четвер	Пс 86,1-5	Пп 3,1-11	Ді 26, 19-29
356.	16 лист., П'ятниця	Пс 86,6-10	Пп 5,1-8	Ді 26, 30-27, 8
357.	17 лист., Субота	Пс 86,11-13	Пп 5,9-16	Ді 27, 9-20
358.	**18 лист., Неділя**	**Пс 86,14-17**	**Пп 8,1-7**	**Ді 27, 21-32**
359.	19 лист., Понеділок	Пс 87,1-4	Муд 1,1-11	Ді 27, 33-44
360.	20 лист., Вівторок	Пс 87,5-7	Муд 3,1-9	Ді 28, 1-10
361.	21 лист., Середа	Пс 88,2-3	Муд 3,10-19	Ді 28, 11-22
362.	22 лист., Четвер	Пс 88,4-6	Муд 4,1-8	Ді 28, 23-31
363.	23 лист., П'ятниця	Пс 88,7-10	Муд 4,9-20	Рм 1, 1-15
364.	24 лист., Субота	Пс 88,11-16	Муд 5,1-12	Рм 1, 16-27
365.	**25 лист., Неділя**	**Пс 88,17-19**	**Муд 5,13-23**	**Рм 1, 28-2, 11**
366.	26 лист., Понеділок	Пс 89,2-5	Муд 6,1-11	Рм 2, 12-24
367.	27 лист., Вівторок	Пс 89,6-11	Муд 6,12-25	Рм 2, 25-3, 8
368.	28 лист., Середа	Пс 89,12-15	Муд 7,1-15	Рм 3, 9-31
369.	29 лист., Четвер	Пс 89,16-19	Муд 7,16-30	Рм 4, 1-12
370.	30 лист., П'ятниця	Пс 89,20-22	Муд 8,1-8	Рм 4, 13-25

МОНАСТИРОК

ЧЕРНЕЧА ОБИТЕЛЬ ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЯЩОГО ХРЕСТА ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА

Чернеча обитель в селі Монастирок, що знаходиться в дуже мальовничому місці на скелі над річкою Серет, без сумніву, заснована ще задовго до офіційного запровадження християнства на Русі.

Ще раніше, ймовірно задовго до IX ст., тут був слов'янський язическький печерний храм. До сьогодні добре збереглася печера-храм довжиною 28 м і площею 50 м^2, поблизу якої знаходиться язичницький жертовник. Свідком тих незапам'ятних часів є велика кам'яна брила – жертовник, діаметром біля 4 м і товщиною 65 см. В християнські часи в ній було вирубано заглиблення у вигляді хреста.

Згідно з «Житієм св. Кирила і Методія» ці християнські просвітителі посилали місіонерів проповідувати християнське вчення на території сучасних Закарпаття, Галичини і Поділля. Зокрема, один з них «...просвітив світлом Христового вчення» жителів сучасного Галицького Поділля аж до Ушиці». Із другої половини IX ст. на Поділлі з'являються храми, як печерні так і рублені із дерева. Водночас почала рости кількість християн в цих краях. Ймовірно, виникають і чернечі обителі.

Перші монастирі на території сучасних Закарпаття, Галичини і Поділля беруть початок із цього часу – тобто з часу поширення християнства власне із Великоморавської держави. В «Житії» святого Мето-

дія мова йде про те, що моравський князь Святополк (870-894) «...доручив йому всі церкви і ченців у всіх городах держави і вказав, щоб ті монахи навертали поган у Христову віру, несли вчення Боже в далекі краї... Із цього часу почали ці погани вірувати у правдивого Бога».

На придністровському Поділлі знаходилася значна кількість скельних монастирів, зосереджених як у наддністрянській смузі, так і вздовж дністровських допливів – Бакота, Лядава, Студениця, Стінка, Монастирок, Черче, Сокілець та ін. До речі, «Житіє» святого Методія було написане одним із його учнів, мабуть на теренах сучасної Галичини чи Галицького Поділля. Воно було тут популярне і дуже поширене, бо всі вісім примірників, що їх знайдено, збереглися тільки в Україні. Коли на початку X ст. Велико-Моравське єпископство припиняє своє існування, його проповідницьку місію продовжують моравські монахи, які невеликими групами розселяються на сусідніх слов'янських землях, в основному на території сучасних Закарпаття, Галичини і Поділля.

Водночас, ймовірно, в цьому скельному монастирі над Серетом ще до офіційного прийняття християнства на Русі-Україні була одна із перших християнських громад в краї.

Моравські монахи не тільки вели місіонерську діяльність, вони засновували на цих землях монастирі. Більше того, вони особистим прикладом заохочували місцевих жителів до чернечого життя, щоб було кому продовжити їхню працю – нести світло Христової віри в цих краях.

Оселившись у мальовничому куточку Галицького Поділля, на лівому березі Серету, християнські ченці заснували тут, в традиціях того часу, невеличкий монастир, облаштували келії. Це був скельний монастир з церковцею – каплицею в печері. Згодом, із офіційним запровадженням християнства, поруч збудували і дерев'яну монастирську церкву.

Тут, у тривозі й у вельми суворих умовах чернечого побуту проживало постійно декілька монахів. Тут вони терпеливо, щиро, з вірою молилися до Всевишнього біля ікони Пресвятої Богородиці, благаючи у неї небесного заступництва селам і містам під час численних лихоліть, які не раз переживав цей край. Зокрема, на Галицьке Поділля неодноразово робила набіги татарська орда мурзи Кантеміра із Буджака. Під час одного з таких набігів, у 1530 році, дерев'яна церква згоріла, чудом уцілів тільки образ Божої Матері. Власне, на честь цієї дивом врятованої ікони й назвали відбудовану у 1560 році церкву – Успіння Пресвятої Богородиці.

Саме тут, у мальовничому куточку Галицького Поділля, на лівому березі Серету, у 1600 році ченці-василіяни із Улашківців вкотре відновили чернечу обитель, заснували Святовоздвиженський монастир. Його фундатором був Стефан Потоцький.

В другій половині XVII ст., в жорстокі часи татаро-турецького лихоліття, чернеча обитель в Монастирку була повністю знищена і тимчасово припинила своє існування. Адже тривалий час – протягом 27 років – більша частина Галицького Поділля відповідно до умов Бучацького договору відійшла до Османської імперії. Тоді Борщівщина входила в склад окремого Подільського турецького пашалику, Кам'янецького ейялету, Чортківської нахії (адміністративний центр нахії знаходився у Чорткові).

Збереглися документи, що засвідчують акти вандалізму бусурман: татари й турки знищували всі християнські церкви, костели, каплички, плюндрували християнські цвинтарі. З часом уцілілі жителі краю на місці спалених церков, капличок чи

монастирів, якщо була така можливість, ставили нові церкви, а якщо ні – то лише кам'яний хрест.

Та з Божої ласки чернече життя в цій обителі знову відродилося. Сюди, протоптуючи стежки-дороги, йшли вцілілі богомільні жителі краю і мандрівні ченці. Доленосну роль у відродженні чернечої обителі знову відіграли ченці з Улашківського василіянського монастиря. У 1735 році ця давня чернеча обитель була вкотре відновлена шляхетною родиною Потоцьких. Фундатором цього разу був Ян Потоцький.

Активне чернече життя в Монастирецькій обителі знову завирувало лише в тридцятих роках XVIII ст. Тоді ж була збудована й невелика дерев'яна церква.

Переповідають, що десь років триста тому, поруч, у печерному храмі, невідомо звідки з'явився дерев'яний хрест. Його першим угледів один хлопчина, який випасав неподалік худобу. Коли він зайшов до печерного храму, то побачив там невеликий дерев'яний хрест у сяйві. Хлопчина повідомив про це ченців. Монахи, священики із навколишніх парафій при великому згромадженні вірних урочисто, із процесією перенесли цей хрест до монастирського храму. Наступного ранку хрест знову опинився в печерному храмі.

Згодом було вирішено цей хрест носити від села до села зі співами, служачи Службу Божу і залишаючи його на ніч у кожній сільській церкві. За народними переказами, цей хрест завжди на ранок чудесним спосіб зникав звідти і знову і знову з'являвся у Монастирку, в печерному храмі. Монахи побачили у цьому знамення Боже і відтоді назвали печерний храм на честь Воздвиження Чесного Животворящого Хреста Господнього.

Великі пожертвування на розбудову монастиря надала шляхетна родина Сікиржинських. Власне, їх коштом і було у 1768 році побудовано нову Хрестовоздвиженську церкву на місці дерев'яної, що згоріла.

Поступово, в останній чверті XVIII ст., настає розвій обителі і вона стає одним із добре відомих чернечих осідків Галицького Поділля. При монастирі була невелика бібліотека, де зберігалося чимало цінних старовинних рукописів і стародруків. Ченцям монастиря завдяки їх душпастирській і місіонерській праці в краї вдалося на тривалий час уникати закриття монастиря.

В час розквіту монастиря тут проживало 5-6 монахів василіян. Відомі й їхні імена: ігумени Зосим Марковський, Гервасій Завалькевич, Пахомій Гловацький, єромонахи Венедикт Білевич, Атанасій Середовищ, Іоан Волковський, Георгій Свиридовський, Тадей Ковальський, Севастьян Ільницький та ін.

На той час монастир був одним із добре відомих відпустових місць краю. Відпусти тут були масовими. У 1783 році в цю обитель було перенесено ще й Чудотворну ікону Божої Матері з Лановецького (Тулин) василіянського монастиря ЧСВВ, який того року припинив своє існування. Тут ця ікона знаходилася тривалий час.

Внаслідок йосифінської реформи австрійського уряду і Більче-Золотецький василіянський монастир в селі Монастирку з часом було ліквідовано. Це сталося у 1788 році. Проте, із припиненням функціонування обителі релігійно-духовне життя тут не припинилося. В колишній монастирській церкві бодай одну неділю в місяць парафіяльний священик правив Службу Божу. На празник Чесного Хреста сюди й надалі приходило багато богомольців з усієї околиці на відпуст. Не одноразово на таких відпустах лунало слово науки Божої з уст відомих василіянських місіонерів, очолюваних о. Сотером

Ортинським, що прибували сюди з Улашківців і Михалківців. У 20-30 роках XX ст. сестри Служебниці в чернечих келіях, завдяки сприянню магнатів князів Льва і Терези Сапєгів, влаштовували в літню пору відпочинок для дітей польських аристократів.

В роки радянської комуністичної влади активні атеїстично налаштовані представники місцевої влади в монастирській церкві влаштували колгоспний склад для зберігання зерна, а чернечі келії доведено до запустіння.

Сьогодні, монастирська церква після тривалого ремонту щоденно гостинно відкриває двері для всіх бажаючих взяти участь у Богослужінні. Розписи, які виконав художник Іван Сухий на склепінні храму, вівтарній частині, пронизані духом віри та любові, дають усім богомольцям відчути тут дивний подих Божої ласки.

З 2001 року чернеча обитель Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господа Нашого Ісуса Христа в Монастирку перебуває під юрисдикцією УПЦ КП. ■

ЧУДОТВОРНА ІКОНА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Богородиця Одигітрія, перша половина XVI ст.

Народний переказ, письмові джерела наводять чимало фактів, які переконливо засвідчують, що першопочатки пошанування ікони Божої Матері в чернечій обителі села Монастирок як чудотворної, сягають першої половини XVI ст. На той час в монастирі проживало постійно декілька монахів. Тут вони терпеливо, щиро, з вірою молилися до Всевишнього біля ікони Пресвятої Богородиці, благаючи небесного заступництва.

Під час одного із нападів на край татарської орди мурзи Кантеміра з Буджака, у 1530 р., чернеча обитель в Монастирку була повністю знищена. Монастирська дерев'яна церква згоріла до тла. На попелищі вцілілі жителі села знайшли тільки ікону Пресвятої Богородиці. Вона була абсолютно неушкоджена вогнем, більше того, навіть не покрита кіптявою. Дивом врятовану ікону в 1560 році помістили в

новозбудованій монастирській дерев'яній церкві Успіння Пресвятої Богородиці. Коли з часом монастир став одним із добре відомих відпустових місць краю, то відпусти тут стали масовими.

Але, коли у 1793 році обитель в Монастирку припинила своє існування, чудотворну ікону Божої Матері з Лановецького монастиря, на прохання ігумена, взяла на збереження відома в краю побожна шляхетна українська родина Гординських. В їх домі ікона також прославилася чудами. Вона стала дуже шанованою серед жителів краю.

Ікону, яка з давніх часів була у церкві в монастирі, після його закриття перенесли в парафіяльну церкву. Сьогодні ця старовинна чудотворна ікона Пресвятої Богородиці знаходиться в капличці. Перед нею, на церковному подвір'ї, просто неба, якщо дозволяє погода, відбуваються багатолюдні Богослужіння.

Саме під час Богослужіння, і в щирій з вірою молитві перед чудотворною іконою Пресвятої Богородиці на цьому прославленому святому місці, в цій святій обителі віками зсилала і сьогодні посилає благодаті Небесна Матір, Заступниця, Покровителька, Опікунка, Дарителька Господніх ласк на всіх, хто вшановує Всечесне Її Ім'я. Народні перекази не одне століття передають свідчення паломників про тих, хто з вірою в щирих молитвах перед Її чудотворною іконою просив і просить у Пресвятої Богородиці помочі і ніколи не чувано, щоб Божа Матір не вислухала їх і не дарувала душевне і тілесне зцілення всім, хто звертається до Неї. Достатньо побути кілька хвилин після Служби Божої серед паломників, і можна послухати безліч історій про дивовижні зцілення з уст самих свідків та очевидців.

В печерному храмі з давніх-давен є чудотворний, нерукотворний Лик Спасителя. Сотні років тому місцеві народні умільці вирішили прикрасити природну ікону і намалювали на стіні навколо Лику Ісуса вишивані рушнички. Проте, як свідчить давній переказ, фарба незабаром зблякла. Вона постійно зникала, скільки б її не поновлювали. Гірська порода наче втягувала її всю, залишаючи первісне зображення без змін. Утім, побачити малюнок прадавніх рушників таки можна. Достатньо лише сфотографувати стіну. На фото образ виходить на тлі вишиваних рушників, а подивишся неозброєним оком – рушників немає. Хіба не диво?

В роки радянської комуністичної влади місцеві войовничі атеїсти за намовою районного партійного керівництва не раз намагалися нерукотворний Лик Господа Нашого Ісуса Христа затерти дротяною щіткою, замалювати фарбою, забризкати болотом, але з цієї варварської затії їм нічого не виходило. Образ неодноразово сам оновлювався...

У Монастирку існує традиція. Від церкви до печерного храму тут прокладено Хресну дорогу. Кожний хрест поставлений на честь одного із сільських родів. А всього таких родин у поселенні 12. Раз на рік сюди з'їжджаються родичі, вихідці з Монастирка, які тепер живуть по всій Україні і за її межами. Кожна родина прикрашає зеленню свій хрест. Тисячі людей із запаленими свічками проходять тією Хресною дорогою.

Недалеко від печерного храму стоїть кам'яний хрест, у народі його називають: «Хрест родинного щастя». Говорять, що коли біля нього щиро помоляться молоді люди – хлопець чи дівчина, то невдовзі вони знайдуть своє сімейне щастя.

У Монастирку кожний прочанин у змозі сам відчути дивний подих Божої ласки та любові. ■

ВІХИ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ СВЯТООНУФРІЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ

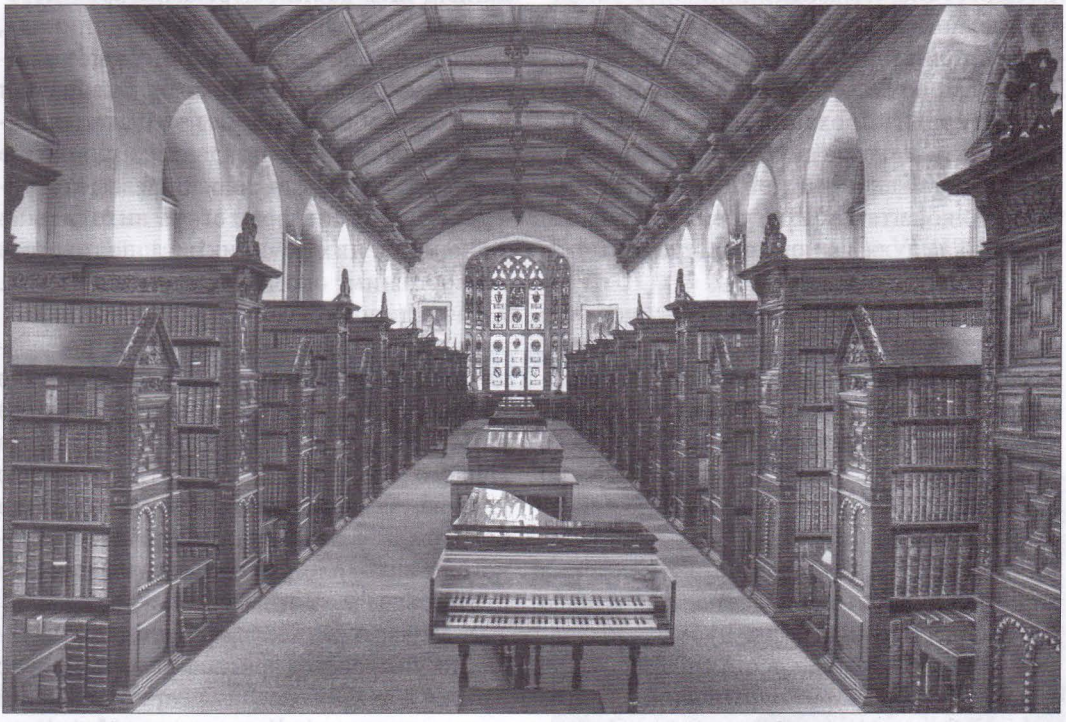

Олена КОВАЛЬСЬКА

У книгах особлива загадка і краса,
Книги викликають у нас насолоду,
Вони розмовляють з нами, коли нам сумно,
Єдині дають нам добру пораду,
Вони стають для нас справжніми друзями…
Ф. Петрарка.

Про утворення і розвиток книгозбірень в Україні є чимало досліджень. Але, далеко не про всі бібліотеки, які зародилися в середньовіччі і продовжують існувати, тепер нам відомо. Першими були бібліотеки при церквах чи монастирях, також у княжих родинах.

Політику просвітництва вели не лише київські, але й галицько-волинські князі. Як відомо, книги в Галицькій і Волинській землях з'явилися ще за часів Київської Русі. Спочатку поширювалися писані у Києві, а згодом налагодилося переписування книг по містах. До монастирських бібліотек мала доступ невелика кількість осіб. Тому почали влаштовувати бібліотеки при єпископських катедрах. Ними керували «книгохранителі». Книгами користувалося духовенство, ченці та учні, які готувалися до священства. До прикладу, Онуфріївська бібліотека, починаючи з кінця XVI ст., служила єдиним джерелом книг для навчання спудеїв монастирської

школи, адже там навчались сироти і бідні діти, згодом для – навчання молодих священиків. Часто центром освіченості, поряд із монастирями, був і княжий двір. Прикладом є бібліотека у місті Галичі, заснована князем Осмомислом у XII ст. Відтак, згадки про ряд великих книгозбірень збереглися в літописах, зокрема в «Галицько-Волинському».

Справедливо свою нішу серед інших книгозбірень займає Святоонуфріївська бібліотека, бо вона є однією з найдавніших у Львові, яку можна пов'язати з початком існування монастиря і церкви у другій половині XIII ст. Початково бібліотека складалася з богослужбових книг. А, починаючи з XVI ст. у бібліотечних фондах осідатимуть безцінні рукописи та книги. Так, за три століття книгозбірня стане однією з найчисленніших і найбагатших у Львові.

Онуфріївська бібліотека мала кілька джерел надходжень. Очевидно, що найпершим джерелом були книги, переписані для богослужіння. Ми не можемо відкидати можливості книгопереписування при Онуфріївському монастирі. Ця гіпотеза має право на існування навіть з тих міркувань, що в середньовіччі монастир користувався популярністю серед княжих родин та Успенського братства.

Друге – це книги, отримані з друкарні. У 1573 році в одній із монастирських келій розпочав друкарську справу Іван Федоров, після його смерті друкарський станок, хоч з труднощами, але успадкував монастир. У 1616 році друкарня була перенесена до Успенської церкви на вулицю Руську, але всі книги, які вона видавала протягом багатьох років, передавались до бібліотеки, про що свідчить хроніка Ставропігійського братства. Третє – книги, подаровані заможними братчиками ставропігійського братства – вони часто залишали дарчі записи на полях. Четверте джерело – це придбання книг самими ченцями. У XIX ст. найбільшим джерелом поповнення стало об'єднання із Святоюріївською бібліотекою і надходження книг з малих монастирів, які потрапили під касату в кінці XVIII ст.

Досліджуючи хроніку монастиря, спостерігаємо розвиток бібліотеки у кожному столітті, але у XIX і початку XX Святоонуфріївська бібліотека набула слави найбагатшої книгозбірні Львова. Книжковий фонд бібліотеки наприкінці XIX століття налічував 40 тисяч книг, а число рукописів і рідкісних видань коливалося від 600 до 1000 одиниць. Про зацікавленість бібліотекою у цей час свідчать хоча б прізвища відвідувачів: Комарницький, Ол. Колесса, Огієнко, Щурат, І. Франко, Я. Гординський, Студинський, Томашівський, Шашкевич, Петрушевич, Шараневич, Зубрицький, Головацький та ін. Так, Яків Головацький, один із членів «Руської трійці», проявив чималий інтерес у вивченні фондів бібліотеки. Обстежуючи архівні зібрання, він відкрив для науки цінні пам'ятки давньоукраїнського законодавства – Кормчі книги XIII і XIV ст. і чимало актових джерел: грамот, листів тощо. Яків Головацький розміщує в альманасі «Русалка Дністрова», поряд з поезією «Два віночки», перекладами сербських народних пісень, бібліографічний опис давніх слов'янських рукописів з бібліотеки Онуфріївського монастиря у Львові, після якого зазначає: «При декотрих книгах находяться примітки й уваги високо ученого ієромонаха Модеста Гриневецького, котрі колись в ширшій розправі помістити гадаю». Це стало неабиякою популяризацією Онуфріївської книгозбірні не лише серед наукових кіл.

Іларіон Свенціцький на початку XX ст. одним з перших окреслив коло україн-

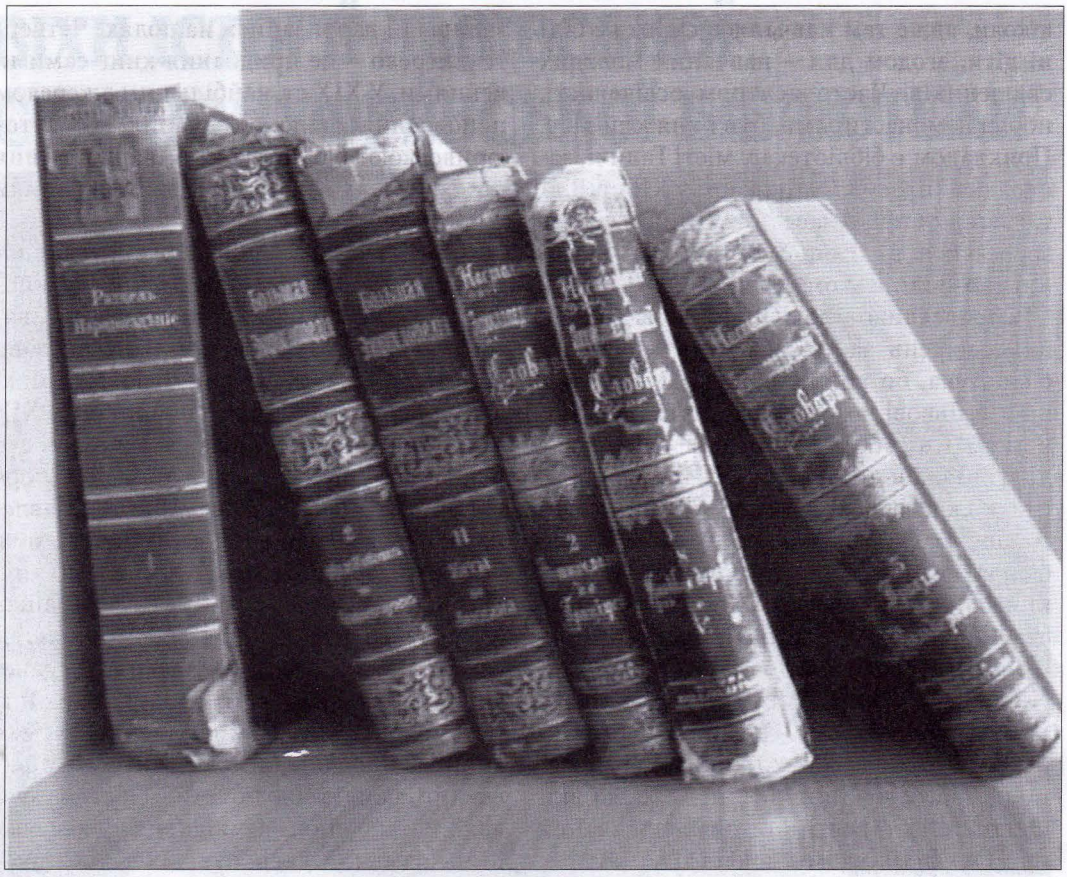

ських наукових бібліотек Львова. Відтак, поряд з бібліотеками НТШ, Ставропігійського інституту, Народного дому, згадано книгозбірню Львівського Василіянського монастиря, а перелічені бібліотеки науковець назвав «осередком вагомої праці».

Крім Свенціцького і Головацького про цю бібліотеку писало чимало науковців, зокрема др. Ол. Колесса: «львівська бібліотека василіян є свого роду одинокою львівською бібліотекою, головно завдяки свому рукописному й старинному відділови. Вона дальше служить загальним справам науки і письменства і се завданнє сповнятиме постійно, вірна давним своїм традиціям та монашому післанництву». Не бракувало й тих, хто критикував монастирські бібліотеки, зокрема Онуфріївську. Так др. Б. Барвінський, жодного разу не відвідавши бібліотеки, вирішив виступити з критикою, яку опублікувало «Діло»: «по василянських бібліотеках, а так у Львові в бібліотеці і архів бутвіють (плісніють) цінні річи, або йдуть мишам на сніданок». Проте, у 1888-1889 роках найцінніші збірки Львівської бібліотеки були широко представлені на археологічно-бібліографічній виставці у Ставропігійському інституті. ■

(Далі буде)

Місіонятник

ЛІТО – РАДІСНА ПОРА,
ЛІТУ РАДА ДІТВОРА.

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі мої друзі! Перебуваючи в чудовому часі літніх канікул, напевно, всі ви переживаєте незабутні враження від подорожей, забав та різних пригод. Сподіваюся, що не забуваєте про найкращого нашого друга Ісуса та проводите весело та цікаво, а головне корисно цей подарований час. Не забувайте читати Місіонарчик та, головне, писати свої листи, на які я з нетерпінням чекаю. Ну а зараз, гайда у цікаву подорож моїми сторінками...

ВАШ МІСІОНАРЧИК.

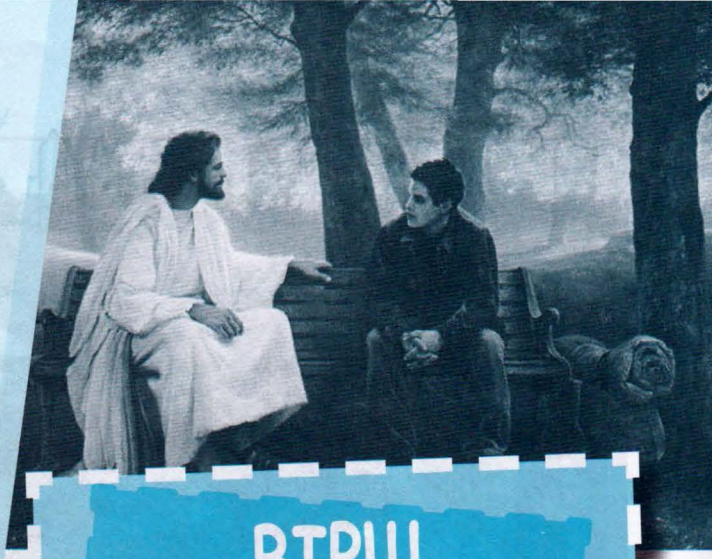

ВІРШ про Ісуса

о. Василь Мендрунь, ЧСВВ

Я думаю собі не раз:
Який Ісус хоробрий!
Іде до всіх, хоч знає нас –
Хто добрий, хто недобрий.

Ісусик мій любов дає,
Його не спинить втома.
Він знає всіх, хто в школі є,
А хто лишився вдома.

Сумний Ісус... Та Він несе
Тепло у світ холодний.
Він бачить тих, що мають все,
Він знає, хто голодний.

Я думаю собі не раз:
З Ісусом треба жити;
Тому Він завжди серед нас,
Щоб нас – любові вчити.

Як діти повинні поводитися у храмі?

«Голос Живої Вервиці» №3 (18) 2010

Дорогі діти, ви разом із батьками щонеділі і щосвята ходите до Церкви на Божественну Літургію. Та чи знаєте, як повинен поводити себе християнин у храмі?

Якщо ти вже ходиш до школи, а особливо, якщо вже приступав до Урочистого Святого Причастя та Пресвятої Тайни Покаяння, то ти спроможний і зобов'язаний поводитися у храмі правильно. Отож:

- коли входиш у Храм і бачиш Святі Ікони, думай про те, що Сам Господь і всі Святі дивляться на тебе;
- приходити до Служби потрібно завчасно (за 5-10 хвилин);
- увійшовши, перехрестися і поцілуй ікону на тетраподі;
- перед входом чоловіки (хлопці) знімають головні убори;
- одяг повинен бути пристойним і охайним;
- вітатися в церкві потрібно: «Слава Ісусу Христу», відповідати: «Слава навіки»; якщо це різдвяний час, то «Христос рождається», відповідати: «Славімо Його»; якщо великодній час: «Христос воскрес» – «Воістину воскрес».
- у храмі не можна голосно розмовляти, а найкраще – перебувати в тиші;
- без потреби не варто ходити по храмі;
- якщо ти спізнився, то спокійно увійди до храму, щоб не завадити молитві інших;
- дітям не можна бігати, пустувати, сміятися (якщо тобі важко стояти, в храмі спекотно, то спокійно вийди і уважно молися перед храмом);
- не можна сидіти, закинувши ногу на ногу;
- не можна йти з Літургії до її повного завершення (не можна виходити з храму, доки священик не закриє Царські ворота);
- разом із батьками приступай до Пресвятої Євхаристії (якщо ти відчуваєш, що тобі потрібно висповідатися, то, підготувавшись удома, приступи до Тайни Покаяння);
- якщо тобі важко зосередитися на Літургії, попроси батьків, щоб вони тобі дали молитовник, і слідкуй по ньому – тобі легше буде молитися;
- не лінуйся йти до церкви, навпаки, запрошуй своїх друзів до храму;
- хлопці можуть вступити у вівтарну дружину (прислуговувати під час Богослужінь);
- дівчата можуть вступити в процесійне товариство (тримати хоругви).

Пам'ятай, що Господь любить дітей, які приходять до Церкви, щиро моляться, приступають до Причастя. Молися за своїх батьків, братів і сестер, дідусів і бабусь, за добре навчання і здоров'я. Розповідай Богові про всі свої переживання – і Він тебе вислухає і допоможе. ■

Місіонарчиковий календарик

Джерело:
Християнська читанка,
Львів, Свічадо, 2012.

7 липня – РІЗДВО ЙОАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

Батьком Йоана Предтечі був священик Захарія, а матір'ю – Єлисавета, родичка Богородиці. Довго Захарія і Єлисавета не мали дітей. І от, коли подружжя вже було поважного віку, ангел явився Захарії і сповістив йому, що в них народиться син Йоан, який приведе до Бога силу-силенну людей. Він стане тим, хто приготує шлях Спасителю. Саме тому й називатимуть його Предтечею.

Це Йоан хрестив Ісуса в ріці Йордані. Жив він у пустелі. Був справедливим і сміливо викривав чужі гріхи. Та не всім це подобалось, особливо багатим і владним. Доля Йоана Предтечі була непроста і закінчилася трагічно.

Різдво Йоана Предтечі збіглося з народним святом Купала, тому іноді ці два свята поєднують, називаючи «Івана Купала». Кажуть, що у цей день сонце купається перед тим, як вийти на небо. А також; що трави і квіти мають лікувальну силу.

Про народження Йоана Хрестителя прочитай у Євангелії від Луки 1,5-25.

12 липня – СВЯТИХ АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА

Ім'я святого Петра недарма означає «камінь», адже саме він став наріжним каменем Христової Церкви. Пригадай собі: найвеличнішою святинею усіх християн є собор святого Петра у Римі. Святий Петро був близьким приятелем Ісуса. Він став свідком Христового прославлення на Таворі та разом зі святим Йоаном приготував Пасху для свого Учителя. У Святому Письмі є два послання апостола Петра.

Апостол Павло не належав до числа дванадцяти апостолів, але за свою апостольську працю отримав титул верховного апостола. Святий Павло спочатку переслідував християн, але навернувся до віри у Христа, ставши «з вовка ягням», як каже про нього святий Іван Золотоустий. Апостол Павло був не тільки талановитим проповідником, а й визначним богословом і письменником. У Біблії вміщено 14 його листів, написаних до різних Церков чи осіб. Святі апостоли Петро і Павло є такими важливими, що їх називають стовпами Церкви.

6 серпня – СВЯТИХ БОРИСА І ГЛІБА

Ці святі були братами, одними з перших, кого Церква в Київській Русі проголосила святими мучениками. Борис і Гліб походили з княжого роду. Однак їх підступно вбив старший брат Святополк. І Борис, і Гліб здогадувались про криваві плани братовбивства, але мужньо прийняли смерть. Нам це видається дивним, проте саме цією покорою і смиренням вони показали всім нам, що не бояться померти за віру та не прагнуть помсти.

19 серпня – ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ, СПАСА

Якось Ісус Христос із трьома учнями – Петром, Яковом та Йоаном – піднялися на гору Тавор. Раптом Ісусове погідне обличчя засяяло, як сонце, а одежа його стала сліпучо-білою. Побачивши це диво, апостоли зі страху попадали ниць перед Христом. Аж раптом усіх огорнула хмара, з якої залунав могутній голос: «Це – мій любий Син. Його слухайте». Сяюче світло, яке йшло від Божого Сина, засвідчило велич і всемогутність Бога. Від постаті Спасителя не падала жодна тінь – це означало, що Ісус є не лише людиною, а й справжнім Господом, який має Божу природу.

За народними віруваннями в цей день святкують Спаса, і всі українські бджолярі вивозять на ярмарки зібраний за літо мед. Недарма ж бджолу називають «Божою птахою», яка трудиться з ранку до ночі, живе у великій дружній родині і обдаровує людей цим цілющим продуктом. А ще серпень – пора жнив. Для того, аби хліб родив і наступного року, на полі залишали кілька колосків та називали їх «спасовою бородою». У цей день також посвячують плоди дерев.

24 серпня – ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

У 1991 році наша держава здобула Незалежність. Про це мріяло не одне покоління патріотів українців. Багато хто навіть загинув на полі бою чи у засланні за свої переконання, так і не дочекавшись цього свята. Чимало людей змушені були назавжди виїхати з України і жити за кордоном. Не дивно, що вільному народові хочеться бути господарем у своєму домі. Тарас Шевченко казав: «В своїй хаті своя правда, і сила, і воля». Здобути Незалежність – тільки половина справи. Ще важливіше зберегти її. А це будуть робити саме такі молоді люди, як ти та твої Друзі.

28 серпня – УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Цього дня Богородиця покинула земне життя – вона «уснула». Саме тому цей день називаємо «успінням». Дивним чином попереджені, апостоли прибули звідусюди, аби попрощатися з Матір'ю їхнього Вчителя. Її душа разом із тілом у супроводі ангельських хорів оселилася у Небесному Царстві. Таким був задум самого Бога, адже Богородиця недарма була обрана Матір'ю Ісуса Христа. Осягнувши небесну славу, Марія як блага цариця, приймає моління усіх, хто до неї звертається, і адресує прохання своєму Синові. Це свято в народі ще називають Першою Пречистою.

ДЕНЬ МАТЕРІ у монастирі св. Йосифа

Надія МИРКА

Ще в колисці немовля
Слово «мама» вимовля.
Найдорожче в світі слово
Так звучить у рідній мові:
Мати, матінка, матуся,
Мама, мамочка, мамуся.
Називаю тебе я,
Рідна неченко моя!
В. Гринько

13 травня ми відзначили ніжне та зворушливе свято – День Матері! Мама – перше слово! З першого кроку вона завжди поряд з нами. Така ніжна та турботлива. Мама подарувала нам цілий світ! Що може бути цінніше?

Саме з цієї нагоди у смт. Брюховичах відбувся конкурс малюнка для дітей від 3 до 18 років. Маленькі художники мали нагоду показати свій талант бачення матусі, намалювавши малюнок на тему: «Найдорожча матуся». А також, розказати віршик чи заспівати пісеньку на святі. Переможців конкурсу було нагороджено призами, які вручив о. Роберт Лисейко ЧСВВ.

Тож бажаємо маленьким і великим художникам зростати у своєму таланті та завжди приносити радість своїм найріднішим матусям. ■

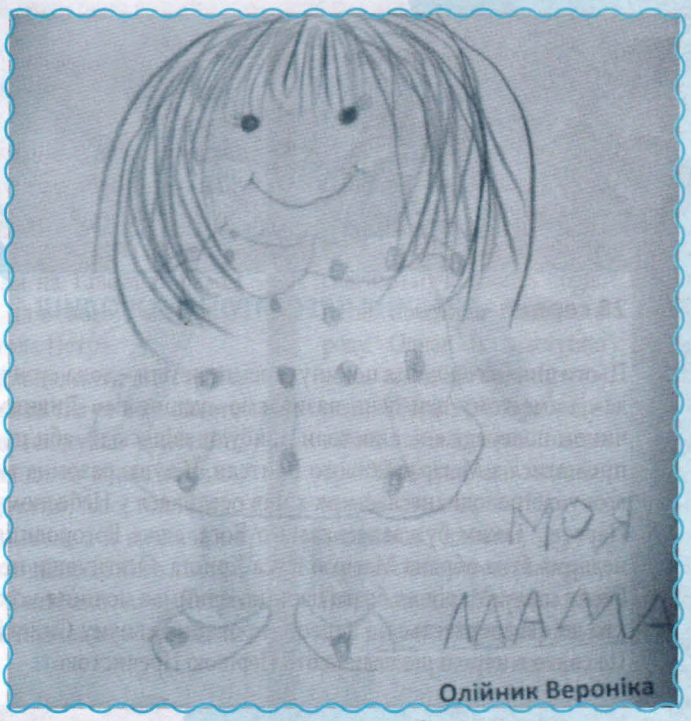

смт. Брюховичі

Сапрун Анна

Кривута Діана
8р.

Галаник Аня
6р.

ЩАСТЯ – ЦЕ КОЛИ ОДИН ПОТРЕБУЄ ІНШОГО

Джерело: http://www.rozdum.org.ua

Один чарівник завітав до звичайного села. Люди жили просто, працювали день і ніч, заробляючи на життя. І ось, коли він з'явився серед них, то запропонував свої послуги і сказав, що може полегшити їм життя. Потрібно було лиш виявити своє бажання.

Першими поскаржилися хворі, щоб той забрав усі хвороби, і щоб вони ніколи не хворіли. Так і сталось.

Люди були щасливі, їх ніколи вже не турбував ніякий біль, от лише лікар-знахар був зажурений, бо вже не знав, що йому робити і чувся непотрібним. Заробляти на життя вже не було як, і тому він попросив чарівника, щоб кожен мав вдосталь їжі, тоді вже не треба було б працювати, щоб заробити на прожиття. Так і сталось.

Люди мали вдосталь всього. Не хворіли і їжі було вдосталь.

Всі були задоволені, от лише пекар, що пік хліб та ті, що вирощували овочі і доглядали за тваринами залишились у відчаї, бо вже не знали, чим їм зайнятися. Та інші ремісники також, подумавши, сказали: «А навіщо нам працювати, їжу маємо, а все інше можна попросити і мати відразу». Так і почалось щасливе, безтурботне життя.

Дехто просто від радості підскочив, бо всі тости і побажання здійснялися без жодного старання. Люди забули про фізичну втому.

З часом хтось сказав: «Нам не зручно кожного разу йти і брати їжу, краще, щоб мали все у хаті». Так і сталось. Люди просто тішились, бо кожен все мав під рукою і всього було вдосталь.

Одно дня забрів у це село один чоловік і те, що він побачив, його дуже здивувало. Це було мертве село: де ніхто не потребував допомоги, де ніхто нікого не бачив, ніхто ні в чому не мав потреби, бо кожен жив своїм життям. Довкола панувала мертва тиша і нікого не можна було побачити.

Минули дні і люди засумували. Мали все, але чогось ще бракувало. Навіть коли сходились, то не мали про що поговорити, бо всі були самодостатні.

Тоді зібрались усі і попросили у чарівника, щоб той виконав останнє бажання: «Поверни нам наше колишнє життя…»

І хоч було важко їм усім розставатися з безтурботністю, але виявляється, у турботах і є сенс спільного життя.

Це і є щастя: жити разом, коли один потребує іншого. ■

У ЯКІ ІГРИ ГРАЛИ ДІТИ чотири тисячі років тому?

Це можна дізнатися по наскальних малюнках, що збереглися до наших днів, на яких зображені різні дитячі забави. Цікаво те, що дитячі ігри в давнину небагато чим відрізнялися від тих, якими захоплюються сучасні діти. В ті далекі часи діти дуже любили, піднявшись верхи на товариша, кататися на ньому, як на конячці. Або бувало так: четверо хлопчиків стоять один за одним, а п'ятий балансує на їхніх плечах, прагнучи утримати рівновагу.

Діти бігали і стрибали так само, як і зараз, а ще дуже любили грати у війну. У багатьох саркофагах збереглися малюнки, що зображають цю гру, в яку до цих пір грають хлопчики у всіх країнах світу.

На одному з малюнків зображена група дітей, що біжать. У центрі групи знаходиться хлопчик із зв'язаними за спиною руками і з маскою лева на обличчі. Це, очевидно, полювання. Решта дітей розмахує зброєю із стебел папірусу. А ще була така гра, коли діти, вишикувавшись в ряд, на піднятих руках передавали один одному випрямлене тіло свого товариша. Або, розділившись на дві команди по троє, хлопчики прагнули перетягнути канат.

Багато часу приділяли хлопчики спортивним іграм, робили стійки на голові з схрещеними на грудях руками або метали загострені палиці в мішені, а то починали боротися парами, а поряд обов'язково стояли уболівальники і підбадьорювали товаришів. Зустрічаються на цих малюнках і зображення дівчаток. Вони більше всього любили грати в м'яча.

Зустріч учасників конкурсу «Сторінками Святого Письма»

В неділю, 17 червня у монастирі святого Онуфрія у Львові відбулася зустріч учасників конкурсу «Сторінками Святого Письма», на якій змогли зустрітися читачі Місіонарчика з різних місцевостей. Рівно вполудне всі разом молилися на Святій Літургії. Опісля зустрілися за чаєм, де поспілкувалися та познайомилися ближче. Пізніше вирушили на спільну прогулянку. Щиро дякую всім учасникам конкурсу. Також вдячний тим, які змогли приїхати на зустріч і так гарно провели час разом. Запрошую всіх бажаючих брати участь в наступних конкурсах. Бажаю всім усіляких Божих ласк та опіки Матері Божої, багато справжніх друзів, любові і добра. Будьте завжди веселі. Чекаю на ваші листи… ■

УВАГА!

Конкурс на найкраще оповідання.

Дорогий друже, якщо у твоєму житті трапилася цікава подія, і після неї ти дещо зрозумів чи чогось навчився, або просто це цікава і повчальна історія, то можеш поділитися нею з читачами Місіонарчика. Для цього напиши свою історію і надішли на адресу редакції:

79019 Місіонарчик, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, Святоонуфріївський монастир отців Василіян

Кращі оповідання будуть опубліковані на сторінках журналу, а їхні автори отримають призи. Отож, чекаю на ваші історії, які можна надсилати до 30 серпня.

ВЕСЕЛИНКИ

ЧИ МОЖНА?

– Я люблю літати по школі, як реактивний літак. Це можна?
– Еге ж. Але випадково можна вилетіти зі школи.

В ПУСТЕЛІ

– Миколко, ти знаєш, чому в пустелі їздять на верблюдах?
– Знаю, щоб пісок не потрапляв у черевики.

СКІЛЬКИ ВАС У ШКОЛІ?

– Катрусю, скільки вас у класі?
– З учителькою двадцять вісім.
– То, виходить, без вчительки – двадцять сім?
– Де там! Без учительки немає ніскільки.

«БІДНІ» ФРАНЦУЗИ

Група школярів повернулася з Парижа. Директор школи цікавиться:
– Чи були у вас труднощі з французькою мовою?
– У нас – ні! Були у французів.

НА УРОЦІ ЗООЛОГІЇ

Вчителька:
– Діти, чим нам допомагають птахи?
Учень:
– Птахи нам допомагають дзьобати комах.

КРОСВОРД-ЗАГАДКА «ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

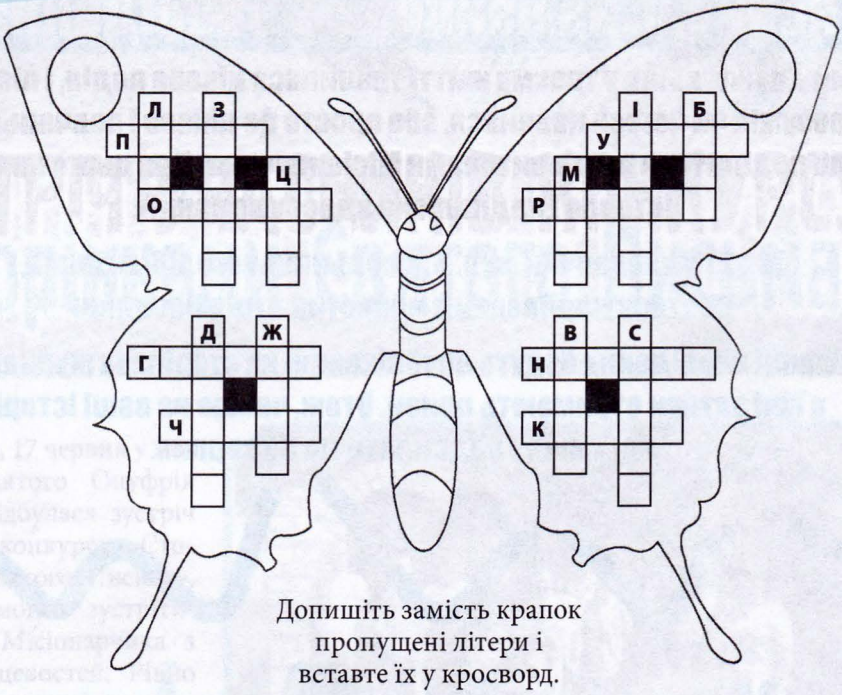

Допишіть замість крапок пропущені літери і вставте їх у кросворд.

ГОРИЗОНТАЛЬНО:

П. Найдорожча П…, з якою мати тебе колисала.
У. Наполегливість та праця – У… приносять.
О. Хліб – О… життя.
Р. Де твоя Р…, там гарна кожна травина.
Г. Дрібка пилу може скаламутити Г… чистої води.
Н. Добра Н…, як новин нема.
Ч. Не золото прикрашає людину, а Ч… .
К. Назвався грибом – лізь у К… .

ВЕРТИКАЛЬНО:

Л. Один шпак – ще не весна, одна ластівка – ще не Л… .
З. Окраса землі – врожай, окраса людини – З… .
І. І… силі крила дає.
Б. Б… вчить, як у світі жить.
Ц. В'яне як Ц… на сонці.
М. Слово до слова – зложиться М… .
Д. Навіть добре Д… може дати поганий плід.
Ж. Ж… – школа, яку треба пройти.
В. Сто друзів – мало, один В… багато.
С. Краще С… в руках, як журавель у небі.

Відповіді на чайнворд «ДЕ, ЩО, КОЛИ?», опублікований у числі за червень 2012 року:
1.Африка. 2.Ангелятко. 3.Орнамент. 4.Торт. 5.Трамвай. 6.Йод. 7.Дружба. 8.Автобіографія. 9.Яків. 10.Волошка. 11.Аеропорт. 12.Тире. 13.Епіграф. 14.Фа. 15.Альбом. 16.Марко.

Номер підготував: бр. Юстин Борис, ЧСВВ
Допомагали: Павло Білик, Віталій Павлучкович.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

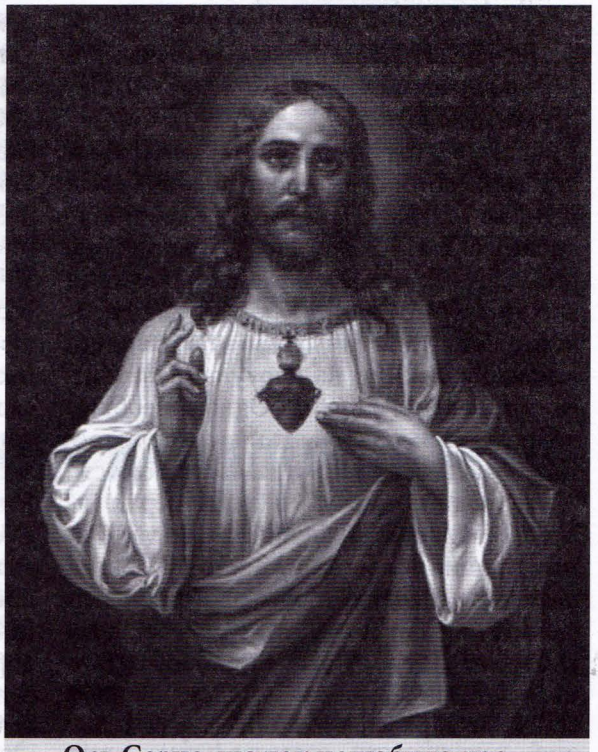

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на липень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі мали можливість знайти роботу і виконувати її в умовах стабільності й безпеки.

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські волонтери на місійних територіях вміли давати свідчення Христової любові.

МІСЦЕВИЙ: Щоб працедавці ставилися з розумінням і підтримкою для людей передпенсійного віку.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на серпень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб із в'язнями поводилися справедливо і з пошаною до їхньої людської гідності.

Господь наш Ісус Христос, говорячи про майбутній суд, наголошує, що наша вічність залежить від того, як ми ставилися до ближніх, зокрема, до в'язнів (пор. Мт.25,31-46). Декого може це здивувати, адже в'язні – злочинці, які топтали справедливість та істину, самі, порушивши закон, заслужили на кару та зневажливе відношення до них. Однак, необхідно пам'ятати деякі важливі особливості людського суспільства та свідомості. Адже люди не можуть пізнати серця інших, мотиви їхніх вчинків та глибинних причин. Саме тому часто у в'язниці опиняються ті, які нічого злого не наміряли. Ув'язненим був сам Христос, святі апостоли Петро, Павло чи інші, багато праведників Старого і Нового Заповітів! Деякі правозахисники твердять, що третина ув'язнених в Україні – невинні, ув'язнені тільки через помилки слідства чи суду, або навіть через людську злобу. З іншого боку, навіть ті, які провинилися, не перестають бути людьми, не втрачають безсмертної душі і продовжують надіятися на вічне щастя у Небесному Царстві. Тим більше, що саме суспільство не може скинути із шальок терезів свою частину відповідальності за те, що у ньому виростають і виховуються злочинці. Нарешті ж ми не можемо поводитися так, як поводяться злочинці, бо інакше станемо переступниками, подібними до них. Тому молімося, щоб до в'язнів по цілому світі ставилися з повагою до їхньої людської гідності. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб молоді люди, покликані наслідувати Христа, були готові проповідувати Євангеліє і свідчити про нього аж до кінців землі.

Одного разу до Ісуса Христа звернувся юнак, який хотів осягнути життя вічне (пор. Мт.19,16-26). Почувши відповідь, що необхідно продати все і наслідувати Христа, відійшов смутний, бо не бажав втратити майно. Ісус же Господь кличе кожного, особливо молодих, повних сил та енергії, щоб не боялися брати щоденно хрест і його наслідувати (пор. Мт.16,26-26), світили своїм світлом перед іншими людьми, щоб вони завдяки такому свідченню пізнавали і прославляли Отця Небесного (пор. Мт.5,16). Сьогодні, як і в усі часи, Христос закликає молодих наслідувати Його, навчаючи всі народи (Мт.28,19), не лякаючись покинути свій дім, рідних, майно, кар'єру (пор. Мк.10,29-31)... Дуже важливо, щоб дорослі не ставали на перешкоді молодим, а також створювали умови для проповіді Слова святого Євангелія. Молімося, щоб молоді люди, не як юнак із згаданої події, а сміливо й радісно вирушали для проповідування і свідчення всюди, куди Боже Провидіння їх покличе, згідно із словом Христовим: «...і будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії і аж до краю землі» (Ді.1,8). ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб політики в Україні працювали не на власні інтереси, а для створення справедливого суспільства.

Христос зауважив, що «князі народів панують над ними, а вельможі гнітять їх» (Мт.20,25). На жаль, історично складалося так, що державна влада у різних формах суспільної організації створювалася переважно для насильного збереження порядку та за-

хисту панівних верств суспільства. Сучасна демократія принесла дещо відмінне розуміння держави – джерелом державної влади і цілої її структури є народ, для загального добра якого держава і створюється, а також саме народ «наймає» політиків для піклування про це спільне добро. На жаль, на практиці дуже часто державні посади для багатьох є не засобом піклування про спільне добро, а швидше засобом збагачення. Тому політика перетворюється у ще одну ділянку підприємництва, яке, особливо в Україні, дає великі прибутки. І саме тому найбільші підприємці України також є відомими політиками, хоча повинні були б займатися своїм бізнесом, на інше їм не повинно вистачати часу! Також суспільство спокійно споглядає на такий стан речей, мовчки терплячи знущання і грабунок з боку багатьох інституцій, пов'язаних із державою. Христос говорить: «Не так має бути між вами. Але як хтось хотів би бути у вас великий, нехай буде вам слуга» (Мт.20,26). Молімося за зміну серця всього українського народу, а особливо політиків, щоб вони перестали сприймати своє завдання як власний бізнес, а виконували його згідно із волею Божою, дбаючи і піклуючись про спільне суспільне добро. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ

ПРАВЕДНИЙ ЄВДОКИМ КАПАДОКІЙСЬКИЙ

Праведний Євдоким, уродженець Кападокії (Мала Азія), жив у IX столітті за панування імператора Теофіла (829-842). Був сином благочестивих християн Василя і Євдокії – знатних родом і відомих імператору. Євдоким вів праведне життя, кожним своїм вчинком старався вгодити Богові, допомагав ближнім. Давши обітницю безшлюбності і здорового розуму, він уникав розмов з жінками і не дивився на них. Контактував тільки зі своєю матір'ю, яку глибоко шанував. За доброчесне життя імператор призначив святого Євдокима правителем Харсіанської області. Виконуючи свої обов'язки як Божий слуга, праведний Євдоким керував людьми, судив їх справедливо і з лагідністю, дбав про бідних, сиріт і вдів, заступався за покривджених. Приватні християнські подвиги, які ніс потай, були відомі тільки Богові.

Своїм богоугодним життям Євдоким догодив Богові і Господь покликав його до Себе в 33-річному віці. В останні хвилини свого життя святий Євдоким заповів покласти себе в труну в тому одязі, в якому його застане смерть.

Одразу ж після кончини праведного Євдокима біля його гробу стали відбуватися чуда: багато хворих зцілювалося. Слава про дивні зцілення розходилася по всіх-усюдах.

Через 18 місяців з Константинополя, куди після смерті святого переселилися його батьки, прийшла вклонитися мощам мати святого Євдокима. Вона наказала зняти камінь, відкопати землю і відкрити труну. Всі побачили обличчя святого – світле, як живе, і зовсім не піддане й найменшому тлінню. Тоді труну з мощами винесли з землі й святого переодягнули в новий одяг. Мати хотіла взяти мощі сина до Константинополя, але Харсіанські жителі не погодились на вивезення дорогої для них святині.

Однак через якийсь час іеромонах Йосип, що жив і служив при гробі святого, все ж відвіз мощі святого Євдокима до Константинополя. Там вони були покладені в срібну домовину у церкві Пресвятої Богородиці, побудованої батьками праведника. ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на вересень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб політики поводилися завжди чесно, порядно і з любов'ю до істини.

Святе Євангеліє протиставляє євангельську істину поширеній в часи Ісуса Христа практиці політичного управління: «Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі гнітять їх. Не так має бути між вами. Але як хтось хотів би у вас бути великий, нехай буде вам слуга. І хто б хотів у вас бути перший, нехай стане вам за раба. Так само Син Чоловічий прийшов не для того, щоб йому служили, але – послужити й дати життя своє на викуп за багатьох» (Мт.20,25-26). Тим самим закликає кожного християнина, особливо тих, які претендують на пошану та правління, розуміти своє покликання насамперед як служіння іншим. Можемо з певністю сказати, що однією з найбільших проблем і прокляттям нашого часу є неморальні брехливі провідники народу, політики. Іван Хреститель закликав царя Ірода, який не визначався суворим дотриманням приписів закону, до морального навернення і за це був готовий постраждати, навіть життя своє віддати (пор. Мр.6,14-29). Християни не можуть стояти осторонь політичних подій, бо саме політичні події впливають на життя суспільства, особливо, коли приймаються несправедливі та неморальні рішення і закони. Тому ми покликані в першу чергу молитися, щоб політики, ті, які відповідають за спільне життя і добро на землі згідно із даною Богом заповіддю, завжди схилялися до істини, розуміння, порядності і чесності. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб у християнських спільнотах зростала готовність дарувати місіонерів, священиків і мирян, а також конкретні ресурси найбільш убогим Церквам.

Один священик з України поїхав допомагати Католицькій Церкві у Шрі-Ланці, невеликій острівній державі в Індійському океані. Там він служить як духівник у семінарії. Церква у цій країні розвивається дуже динамічно, але бракує вихователів, духівників, професорів. Часто бракує звичайних фахівців – лікарів чи вчителів, не кажучи про катехитів. Відвідуючи Україну, показував фотографії. Ціла семінарія (біля 70 семінаристів) проживає за 900 американських долярів на місяць, на обід звичайно мають рис і воду, а у свята рис заправляють зеленню. Їм бракує знань і засобів. Але дуже люблять Бога і Пречисту Богоматір. Як важливо, щоб Церква в тих країнах, які мають і вживають багато зайвого, вміла ділитися з тими, що не мають. Насамперед, щоб не боялися вступати в монастирі і готуватися до місійної діяльності. А також збирати засоби і ділитися. Це можемо робити й ми в Україні. Не треба постійно нарікати, що ми бідні. Варто із своєї убогості дати те, що зможемо, бо «Хто скупо сіє, скупо буде жати; хто ж щедро сіє, щедро жатиме» (2Кор.9,6, пор. Лк.21,1-4). Тому молімося за всі церкви в більш заможних країнах, а також за наших співвітчизників, щоб у доброті серця були готові насамперед поділитися, а деякі з них готові піти за покликом Христовим, працюючи і трудячись на тих теренах, які свята Церква визнає місійними, підтримуючи тамтешні християнські спільноти. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні зберігалися правдиві цінності християнських сімейних традицій.

Христос Господь дуже високо підніс гідність подружжя, яке в Церкві укладається як свята Тайна: «Тому покине чоловік батька й матір і пристане до своєї жінки, і будуть вони

двоє одним тілом, так що вони не будуть більше двоє, лиш одне тіло. Що, отже, Бог злучив, людина хай не розлучає» (Мт.19,5-6). Живучи глибоким християнським життям, кожне подружжя насамперед прибирає для себе традицію святої Церкви і народу, а потім створює власну сімейну традицію християнського життя і віри. В українському народі до таких християнських сімейних традицій належать, наприклад, спільна вечірня молитва чоловіка, дружини і дітей, відзначення релігійних свят, спільне відвідування храму, повага всередині сім'ї та багато інших. Кожна сім'я може практикувати це своїм специфічним способом, однак залишаються спільні для народу і Церкви риси. Проте, протягом останніх десятиліть світське суспільство активно намагається зруйнувати сімейні християнські традиції насамперед через неморальні закони, відірваність батьків від дітей та подругів між собою задля праці і навчання, через засоби масової інформації. Від цього страждають передовсім самі християни, а не виграє ані суспільство. Без здорової сім'ї не буде ані здорових людей, ані здорового суспільства, ані здорової Церкви. Тому молімося, щоб в українських сім'ях пильно зберігалися правдиві цінності християнських традицій нашого народу і Церкви.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ

МУЧЕНИК АНДРІЙ СТРАТИЛАТ

1 вересня – пам'ять мученика Андрія Стратилата і 2593 мучеників, які постраждали разом з ним (284-305). Мученик Андрій був римським воєначальником при імператорі Максиміяні. Під час війни з Сирією святому Андрію дали титул «стратилат», тобто головнокомандуючий. Вибравши невеликий загін, святий Андрій виступив проти супротивника. Його воїни були язичниками, і сам він ще не прийняв Хрещення, але увірував у Христа. Перед битвою святий Андрій переконував воїнів в тому, що язичницькі боги – біси, і проповідував їм істинного Бога. З вірою в допомогу Божу невеликий загін воїнів обернув на втечу численне військо персів.

Коли святий Андрій повернувся з походу з перемогою, то багато хто почав заздрити його славі і доніс правителю Антіоху, що він – християнин, який навернув до Христа підлеглих воїнів. Святий, викликаний на суд, визнав Христа, за що був підданий тортурам. Воїнів, які були з ним, розіп'яли на деревах, але жоден з них не відрікся від Христа.

Тоді імператор, боячись обурення війська, відпустив святого Андрія і його дружину, але таємно наказав під яким-небудь приводом стратити порізно кожного. Звільнившись, святий разом зі своїми воїнами прийшов у Тарс, там вони прийняли Хрещення, а потім були вбиті в ущелині Тавра. Перед смертю святий Андрій молився за всіх, хто шануватиме їх пам'ять і просив Господа послати людям цілюще джерело на місці, де проллється їхня кров. Під час цієї молитви мученики були вбиті мечем. І в ту ж мить із землі заструмило джерело.

Єпископи Петро і Нон, які хрестили воїнів, разом з клириками похоронили тіла мучеників. Один з клириків, який вже з давнього часу страждав від злого духа, напився з джерела і відразу отримав зцілення. Чутка про це рознеслася серед навколишніх жителів і вони почали приходити до джерела й за молитвами святого Андрія і інших мучеників отримували благодатну допомогу від Бога. Мученицької смерті святі зазнали у 302 році.

АПОСТОЛЬСЬКИЙ НУНЦІЙ ЗУСТРІВСЯ ІЗ НАСТОЯТЕЛЯМИ ВАСИЛІЯНСЬКИХ МОНАСТИРІВ ПРОВІНЦІЇ НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ

1 червня 2012 р. до Провінційного дому Отців Василіян завітав Апостольський Нунцій Високопреосвященний Архиєпископ Томас Едвард Ґалліксон. Місцевий настоятель отець Макарій Солюк, ЧСВВ, зустрів достойного гостя у храмі Святого Онуфрія. Опісля відбулась зустріч Протоігумена та настоятелів із Апостольським Нунцієм.

У другій половині дня Папський Нунцій відвідав храм св. Андрія Первозванного у Львові. ■

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ В ЧОРТКОВІ

д. Климент ГРЕЩАК, ЧСВВ

У неділю всіх Святих, 10 червня 2012 року студент семінарії св. Йосифа Обручника у Вільнюсі в Литві брат Терентій Тертула, ЧСВВ отримав дияконські свячення з рук преосвященного владики Дмитра Григорака, ЧСВВ, єпарха Бучацького.

Архиєрейську Святу Літургію в цей день очолив Митрополит Тернопільський Кир Василій Семенюк, який перед її початком разом із владикою Дмитром уділив також нижчі свячення читця, співця і свіченосця студентам Чортківської дяківської академії. У проповіді Митрополит Василій заохотив студентів академії до більш ревної праці у постійному змаганні до побожності та святості. Після літургійного виголосу «І нехай будуть милості великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа…» розпочався обряд свячень у дияконський сан. Кандидата у дияконат представив о. Атанасій Євуш, ЧСВВ, ігумен Крехівського монастиря, делегат о. Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні. Наприкінці цього дійства грецьким виголосом «Аксіос», що означає «Гідний», владика Дмитро вручив отцю диякону Терентію орар, знак дияконської служби, щоб служити біля престолу і заносити молитви до Господа Бога.

На завершення Літургії Митрополит Василій привітав присутніх, зокрема випускників дяківської академії. Опісля із привітальним словом звернувся єпарх Бучацький Дмитро Григорак, який подякував Митрополитові за відвідини та участь у Святій Літургії, а також привітав від імені Церкви та Василіянського Чину новопоставленого отця диякона Терентія Тертулу, ЧСВВ, який подякував усім, хто спричинився до його духовного та фізичного формування. Приєднуємось до вітань та бажаємо новопоставленому дияконові сил, наснаги та здоров'я для праці на Христовій ниві на многії літа! ■

НОВІ ПРАЦІВНИКИ НА ХРИСТОВІЙ НИВІ

16 та 17 червня у монастирських храмах в Івано-Франківську та в Луцьку ієрейські свячення отримали отці Антоній Яремчук та Климент Грещак.

Отець Антоній Любомир Яремчук, ЧСВВ

Отець Антоній народився 13 жовтня 1981 р.Б. в селі Старий Косів Косівського району Івано-Франківської області. До 1992 року навчався у сільській школі, а згодом у Косівській гімназії. З 1994 по 1999 рік належав до вівтарної дружини при церкві святого Василія Великого міста Косова.

13 вересня 1999 року вступив на кандидатуру до Василіянського чину у Крехівському монастирі святого Миколая. Після новіціяту 28 серпня 2001 року склав перші тимчасові обіти у Крехові, а 19 серпня 2006 року – професію довічних обітів у Гошівському монастирі отців Василіян. Перебуваючи у Чині, виконував різноманітні служіння: у 2001-2002 роках як брат-помічник у Бучацькому монастирі Чесного Хреста Господнього; у 2002-2003 – в Київському монастирі святого Василія Великого; вже як диякон у монастирі отців Василіян у Погоні тощо.

З вересня 2003 по 2009 рік навчався в Василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Йосифа Велямина Рутського в Брюховичах. Там же отримав нижчі свячення. А 19 серпня 2008 року в Гошівському святопреображенському монастирі прийняв дияконські свячення з рук преосвященного владики Софрона Мудрого, ЧСВВ.

16 червня 2012 р. під час архиєрейської літургії в Івано-Франківському храмі Христа Царя отримав ієрейські свячення з рук преосвященного Кир Володимира Війтишина, митрополита Івано-Франківського. ■

отець Климент Василь Грещак, ЧСВВ

Отець Коимент народився 15 червня 1987 р.Б. в селі Туринка Жовківського району Львівської області. У 1994-2004 роках навчався в Туринківській середній школі, після закінчення якої 1 жовтня 2004 року вступив до Василіянського Чину святого Йосафата у Крехові. Після закінчення новіціяту у Крехові 28 серпня 2006 року склав перші тимчасові обіти, а 28 серпня 2011 року – урочисту професію довічних обітів у Василіянському монастирі в Підгірцях.

З 2006 до 2012 року навчався у Василіянському Інституті філософсько-богословських студій у Брюховичах, де 6 вересня 2010 року отримав нижчі свячення з рук преосвященного владики Діонісія Ляховича. 29 грудня 2012 року о. Климент прийняв дияконські свячення з рук преосвященного кир Венедикта Алексійчука, єпископа-помічника львівського, у Брюховичах.

17 червня 2012 р. отримав ієрейські свячення з рук преосвященного Кир Йосафата Говери, луцького екзарха, в Луцькому монастирі святого Василія Великого. ■

Бажаємо новоієреям наснаги і Божої ласки для плідної праці на Христовій ниві на многая і благая літа!

БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Продовження.
Початок в ч.3-6 за 2012

Старання Боже для грішника дуже добре показане у притчі про заблукану овечку. Пастир лишає дев'ятдесят дев'ять овець, а біжить за однією, заблуканою, шукає її, і не спочине, поки не знайде.

Чи не дивна річ: Бог шукає за грішником? Чи не виглядає, мов би Господь що-небудь втратив, якщо грішник пропав би? Ми, зрештою, добре знаємо, що Бог від людини нічого не може ні скористати, ні втратити. Проте, у своїй безконечній любові Він співчуває з грішником, який перебуває в небезпеці навіки пропасти. Тому дивиться Бог не на те, що йому прийде з нього, а на те нещастя, яке бідному грішнику загрожує. Він бажав би захоронити його перед тим нещастям. Тому й не знеохочується Бог, якщо грішник не приймає Його ласки. Він поновляє щораз свої спроби, щоб його рятувати. Посилає йому нові ласки, застерігає його, лякає, щоб тільки навернувся.

І це свята правда. Чи не признаються не раз люди: «Не можу довше витримати! День і ніч не маю спокою! Мушу примиритися з Богом!»

Отож, щоб додати нам відваги, Ісус залишив нам вже добре відомі притчі: про милосердного самарянина, загублену вівцю, доброго Пастиря, загублену драхму, блудного сина, яку часто називають притчею про милосердного батька. Ними хоче підкреслити, що не прийшов задля праведників, але задля грішників. Ісус не ставить тяжких умов, якщо грішник бажає навернутись, не говорить про потребу тяжкої покути, – зовсім ні! Він тільки жадає одного: щоб грішник відвернувся від гріха. І щоб полегшити повернення, Ісус ставиться до них з повною любов'ю.

Бог шукає за грішником. І цей приклад є чудовою ілюстрацією. – Троє старанних і допитливих юнаків успішно завершили навчання. На прощання постановили, що об'їдуть увесь світ, а через рік зустрінуться, і кожен привезе найціннішу річ, яку тільки зможе віднайти. Перший із них точно знав, що шукати – найбільший і найгарніший у світі коштовний камінь. Невдовзі прибув із мандрів і другий юнак, тримаючи за руку найвродливішу дівчину. Чекали третього. Та багато років пройшло, перш ніж той повернувся. Чому так довго? Бо він шукав Бога. Побував у різних містах, розпитував у найвідоміших людей, відмовившись від усього, поринув у книги, але Бога не знайшов. Одного дня, виснажений довгою мандрівкою, він упав у траву на березі озера. Аж раптом його увагу привернула дика качка, що занепокоєно шукала своїх каченят. Їх було багато, усі напрочуд рухливі. Увесь день, аж до заходу сонця качка розшукувала їх, невтомно плаваючи в густих очеретах, аж поки останнє пискляве маля не повернулось під її крило. Тоді чоловік усміхнувся і почав збиратися на батьківщину. Коли друзі зустріли його, перший одразу ж показав свій дорогоцінний камінь, другий – дівчину, яка стала його дружиною. Тоді нетерпляче запитали товариша: «Чи знайшов ти щось цінне? Мабуть, це щось надзвичайне, адже ти так довго шукав. З твоєї усмішки бачимо, що теж повернувся не з порожніми руками». «Я шукав Бога», – відповів третій товариш. «І знайшов Його?» – запитали здивовано друзі! «Я зрозумів, що це Він шукав мене»…

Чудовий висновок: «Ти не мусиш щось робити. Дозволь лише знайти себе. Бог тебе шукає»... ■

(Далі буде)

ОБОРОНА ПЕРЕД ПРОТЕСТАНТСЬКОЮ АГІТАЦІЄЮ

(Місячне намірення)

Вже не одно чули і знають наші читачі про протестантські віри і церкви. До шіснацятого столітя не було про них в світі ні слиху, ні диху. Колиж в тих часах настали в Европі такі заверухи, як ось наші воєнні і повоєнні, аж тоді виплили на верх в Німеччині, Англії та по інших краях Германської породи всілякі – «пророки нових вір». А бралися до тої поганої роботи звичайно люди з поганою душею. Розуміється. Бо-ж голосити людям якусь нову віру, може тільки або правдивий посланець від Бога, (як се в Старім Законі був Мойсей, з Новім Законі сам Христос), або посланець від діявола, котрий Божу віру хоче знищити, а засіяти лож і замішанне.

Історія показує, що такими посланцями ложи були і основателі протестантизму. Про головного творця протестантизму Лютра звіщає історія, що був він грубий пяниця, брехун, кривоприсяжник і розпустник. Сам жив з наложницею, і князеви, що пійшов за його сектою, дозволив тримати дві жінки. Кальвін, який дальше поширював протестантизм, віддавався розпусті содомського гріха. Також був кривоприсяжником і чоловіком тиранським, віддав на смерть много католицького народу. Розпусником був і третий «пророк про-

тестантизму» Цвінглій. За розпусту був він прогнаний з парохії, де був парохом. Четвертий основатель протестантизму Карлостад, був голосний пяниця, чоловік звірячий, без ніякої науки і стиду. Подібні були і прочі. Точнісіньке, як нині в Росії де люди без чести і совісти перевертають до гори коріннями православну церкву і роблять собі з неї, що їм подобається.

Якуж то «нову віру» голосили такі-то пророки?!

Революційну!! І то аж до коріня революційну!! Всьо, що християнській душі було святе, протестантизм змішав з болотом і подоптав ногами. Щож дорожшого дав Господь Ісус, як ті предивні свої св. Тайни, особливо Тайну відпущення гріхів і Тайну найсвятійшої Евхаристії? Протестантські революціонери викинули із своєї віри і релігії та із церкви всі св. Тайни, лиш одно хрещення оставили, але і сего не вважають Тайною, а простою якоюсь церемонією. Що-ж милійшого є для християнського серця, як почитання Божої Матери?! Протестантизм викинув зі своєї реліґії почитаніє всіх Святих і не пощадив також Пречистої Божої Матери. Наука святих Отців, церковні Собори, культ св. образів, культ чесного і животворячого Хреста, память св. мучеників, св. пости, монаші шлюби, і так дальше і так дальше, все те вимазали «нові пророки» зі своєї «нової віри». – Справді нова віра – така нова, що в ній зі старої не лишилося нічого. Лиш одну біблію затримав протестантизм. «Читай біблію, і віруй в біблію а вольно тобі толкувати її, як сам хочеш та й врешті гріши, як тобі до вподоби – віра в біблію спасе тебе». Ось таке є коротке, але правдиве розуміннє тої нової віри. – Та й вигіднаж така віра. Ще й яка вигідна. Не дивно, що за нею пішло богато, богато народу, особливо тих, котрі легким коштом хотіли-би і тут на землі прожитии, і єще лекшим способом до неба дістатися.

Але-ж всякий видить, що така віра не від Бога, не від Христа, не від Апостолів, не від чистої совісти, а від людий і то людий грубо поганих.

Годиться спитати, як то може бути, що така віра поширилася межи народами, будь-що-будь просвіченими, якими є: Німці і Американці, та що її тримається нині близько 100 міліонів людий?

На се ми відповімо іншим питаниєм: Скажіть, як то могло статися, що нашого Господа Ісуса, котрий і мертвих воскрешав, і сліпих та калік уздоровлював, і всіх до себе пригортав, і на потвердженнє своєї Божої сили творив безчисленні чуда, мимо сего люди відреклися, та розбійника Варраву обдарувати свободою, а Христа оплювали, розпяли і на смерть замучили? Як то могло статися, бо-ж пречінь ті Фарисеї, Садукеї і Книжники прочі, котрі таке зробили, то були люди дуже «просвічені»?

І єще друге поставимо питаннє, близше до наших часів. Скажіть, як то пояснити, що між нашими людьми, початку в Канаді і Америці, а тепер і тут, по деяких селах і місцевостях вилазять такі осібняки, котрі ледви читати привчилися, а беруться закладати «нові віри» (Серафимівців, Свистунівців, Баптистів, Штундистів і такі інші), та-й болотом обкидують і Епископів, і Митрополита, і Папу, і цілу катол. Церкву? Як то собі пояснити, не лиш хлопи, але і жінки такого біснуватого «просвічення» набираються, хоч гаразд навіть Отченашу відмовити не вміють?

Таке воно було і з протестантизмом, і таке повторюєсь з кождою єресію. Не холодний, розважний розум, не побожна совість тут ділають, а ділає через них «враг сіющій кукіль». – Душевний ворог осліплює розум, підважує совість а розпутує всі злі пристрасти в людськім серці і при помочи того осліплення і пристрастій

кидається Христа і на Церкву, перемішує з болотом все, що святе, підсуває на те місце свою лож, котру охрещує шумною назвою «нова віра». А люди – се така, бачите, цікава рода, що між ними не забракне ніколи рабів ложи, нехай хто придумає хоч яку глупоту і хоч яке лукавство, знайдуться такі, що тої глупоти і того лукавства вхопляться руками і ногами, і сто пар волів не відтягне їх упору. Особливо, як з глупотою і лукавством в парі буде який інтерес. Той інтерес має всілякі хороші назви-титули. Як Пилат видавав Христа на смерть, інтересом для нього було то, щоби жиди не скаржили його перед кесаром. Як жидівська синаґоґа убивала Христа, інтересом для неї було се, що позбудеться Ісуса, за котрим народ ішов, а її оставляв. Як наші радикали в Канаді і Америці давалися «викроплювати на серафимських попів», інтересом для них було, за кілька чи кільканацять долярів зробитися «попом». Як опісля ті-ж Серафимці пішли в найми до пресвітеріянів, інтересом для них було побирати 40 долярів місячної платні, за котру мали наганяти простий народ в пресвітеріянські сіти. А як тепер і тут в нас вилазять на верх байбелники, евангелики, суботники і таке інше хабазє, шукайте і в них за інтересом, а цілком певно знайдете, що великому «пророкови нової віри» з Коломиї дали Американські секти 500 долярів, голосному «пророкови» зі Станіславівщини платять місячну пенсію кількадесять долярів, а тим «меншим», що по селах бунтують народ, як що вдасться, «котюзі по заслузі». Всюди та сама історія, яку розпочав був прабатько Юда, що продав Христа за серебняки!

Таке-то діло з «пророками нових вір», з їх основателями, провідниками і наганячами...

А як-же стоїть діло зі звичайним народом?

Народи, що пішли за протестантизмом і нині ще його тримаються, радять собі зі своєю вірою, як вміють. Протестантська так звана «інтелігенція», чи вона є німецька, чи американська – чи яка інша – на загал ніякої віри не має, і ніякої релігії не практикує. Се в цілім світі є знана справа, і її самі протестанти не затаюють. Лиш виїмково знайдеться який такий інтелігент, що ще в Бога вірить, від часу до часу до протестантської кірхи загляне і Богови помолиться. А простий народ в протестантів, як се ми вже нераз згадували, розбився на сотки найріжнійших сект. І се є найвиразнійший доказ, що душа того народу не чується вдоволеною з протестантизму та все шукає якоїсь Божої правди, все розбігається на нові стежки, нема кому навести його на ту, котра веде до єдиної спасительної Христової Церкви.

Подібно діється нині в Росії з «новими вірами». А таке саме бачимо і на тих наших нещасних нововірцях, що в Канаді і Америці пустилися на манівці. Думали знайти небо, коли там появилися так звані «Серафимці» викроплені на попів пяницею Серафимом. А знайшли ганьбу і пекло. Кинулися опісля до «пресвітеріян». І знов скінчилося на новій ганьбі і нечести. Від недавна знов робить багато шуму так звана церква «Свистунівська», котру поширює головно апостат Свистун і автокефальний український «Епископ» Фтеодорович, про котрого ходять слухи, що він такий самий «Епископ», як всі ті Крати, Кузіви, Свистуни і Хомяки, Лисі і Феді – священиками...

Мимо того легковажити не треба «протестантської агітації».

Чим пустійша і чим дивачнійша є секта, тим вона може бути небезпечнійша для людий легковірних і ненравосвічених. Се-ж бачимо, скільки то вже душ з нашого народу пішло на бездорожа. Легковажи-

ти протестантизму не можна ще-й з того приводу, що американські протестанти дають великі гроші на агітацію.

Недавно запросило кількох наших людий одного з голосних проповідників «нової віри» в Станіславові на пиво. А коли вже «пророк» перепустив через своє пророче горло споре число гальб, виговорився отверто, що ні він ні його товариші по правді в ніщо не вірять, а за протестанством агітують, бо за те їм платять.

«Та не жаль вам такими підступами баламутити наш простий нарід?» – питали його.

«Нас се не обходить, – відповів безлично «пророк». – Дайте нам ви такий зарібок, як ми маємо, а ми зараз завтра будемо агітувати «за чим ви схочете».

Ось як воно йде!!!

А гріш – лакома річ і ніколи не забракне таких, що по гріш витягнуть свою руку, хочби за то прийшлося заплатити душею і небом...

Сам св. Отець Папа каже нам не легковажити тої сумної появи в світі. Він взиває єпископів і клир до енергічної праці, котра-б захоронювала католицькі народи від злочасної отруї, а всіх вірних до щирої молитви о Божу поміч для кат. Церкви і Боже світло для заблудивших. Св. Отець звертає ще увагу нашу на то, що протестантизм, як довго він декуда є ще слабий, там він лиш слабо підіймає свою голову і свої напасливі нігті ховає. Бачимо се по тих наших «нововірцях», що то люблять себе виявляти невинними ягнятами і такими набожними та чесними, аж страх. Але там, де вони підростуть в число і силу, там вони виявляються справдішними фанатиками, котрі не відстрашуються і від кровавого переслідування католиків.

Не дай Господи, щоби в нашім народі та єресь поширилась. ■

ТВОРЦЕВИ ВСЕЛЕННОЇ

– Хто не боїться Тебе,
о Царю народів...
(Єремія X,7)

Землиця і моря безмежні –
І зорі, що на небі сяють –
І сонце і місяць і єства всі
У Твоїй всемогучій руці спочивають.

Діти Твої, що на сліз цій долині
Томляться в важкій боротьбі,
Всі одною душею співають
Пісню похвальну Тобі.

Славлять Тебе всі: убогі і ті,
Що на головах їх сяє царський вінець.
Одну вони пісню співають Тобі, –
Бо Батьком Ти всім, бо всіх Ти Творець.

Ця пісня похвальна дітей Твоїх,
До Твойого лине престола, Владарю!
Приняти зволь мольби синів Твоїх вірних
Отче й вселенної Царю!

З жертівника сердець наших несеться
Кадило любови зглядом Вітця;
І єства усі – Твоїх рук діла –
По вічнії віки хай славлять Творця!

(Северин Тарнавський.
Місіонар, 1926)

ВІРА В БОГА, ПІДТВЕРДЖЕНА ЖИТТЯМ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Святе Євангеліє свідчить: «Ісус обходив усі міста і села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангеліє Царства та вигоюючи всяку хворобу й недугу. Він, бачивши юрми народу, милосердився над ними, бо вони були стомлені і прибиті, немов ті вівці, що не мають пастуха» (Мт.9,35-36). Христос приносить Спасіння – через життя, смерть і воскресіння насамперед єднає людину з Богом, повертає її до життя у повноті тут, на землі, та дарує вічне життя в Царстві Отця Небесного.

Христос потребує співпрацівників, поміж якими є багато тих, які не відзначилися гучними промовами, чудесами чи пророкуваннями. Євангелист Лука зауважує, що Ісуса, наслідуючи, супроводжували і йому допомагали жінки – Марія Магдалина, Йоанна, Сузанна та багато інших (пор. Лк.8,1-3). Христос жертвується для людей, приймаючи від них посильну послугу. Так відбувається і сьогодні. Христос і Церква існує та працює для народу, для того, щоб відновляти життя у повноті та провадити до вічності. Христос приймає послуги від багатьох, які не відзначилися проповіддю чи чудесами, а покірно на своїх плечах винесли весь тягар підпілля, служили і охороняли священиків, боронили Церкву, молилися, любили Бога і передали своїм дітям й онукам безцінний скарб віри через глибоку родинну традицію. Сьогодні їх стає дедалі менше. Відходять по свою нагороду до Того, кому ціле життя покірно й віддано служили. Тим ціннішими для нас є приклади тих, які залишаються між нами – щоб ми навчались, як правдиву віру передавати прийдешнім поколінням у покорі і любові до Христа. В рік, коли особливо задумуємося над покликанням мирян, згадуємо про тих, завдяки яким ми сьогодні можемо практикувати правдиву віру. Однією з них є Парасковея Віра Довганик.

Парасковея Віра Довганик народилася 2 березня 1925 року в селі Звертів Жовківського району. Після закінчення школи в Жовтанцях навчалась у Львівській торговій школі. У 1947 році в повоєнні роки, як і всю еліту українського народу, її було засуджено по статтях 54,1; 54,12 як ворога народу на десять років таборів і відправлено в Магаданську область. У 1956 році звільнена на спецпоселення (проживання лише на Східних теренах України). Отже відбувала табори вісім років і шість місяців.

У 1963 році із сім'єю переїжджає в Комарно Городоцького району, а вже у 1964 після смерті чоловіка переїжджає до Жовкви, де продовжує активну участь у житті підпільної Католицької Церкви. У 1977 році вступає до Апостольства Молитви, а у 1980 році її обрано ревнителькою Апостольства Молитви, якою є і по сьогоднішній день. В усі роки підпілля радо допомагала підпільним отцям: Володимиру Палчинському, Юрію Янтуху, Матею Гавриліву.

У 1990 році була однією з перших, яка допомагала відкрити церкву Серця Христового оців Василіян у Жовкві. Із цього часу практично кожного дня вона присутня на богослужіннях і по сьогоднішній день, незважаючи на свій поважний вік життя. Вона довгі роки активно брала участь, співаючи щодня на Службі Божій та інших церковних відправах. Як людина, християнка добра, лагідна, скромна і чуйна.

Дякуємо Богу за дар життя, віри і свідчення і заносимо молитву, щоб Парасковея Віра Довганик ще довгі літа у здоров'ї та молитві могла давати нам свідчення віри і повчати нас своїм життям, як наслідувати Христа і Йому служити. ■

ДУШЕВНИЙ СПОКІЙ

с. Кипріяна ДЕЛІНГЕВИЧ, СНДМ

Росте людина… Її життя розпочинається світанком душі – дитинством. Назавжди воно залишається у пам'яті як потаємне і світле.

Кожна людина прагне у своєму житті гармонії і затишку. Але можна зауважити, що не існує тих, хто був би щасливий в усьому. Хто має багатство, славу, гроші…, не має спокою у своєму серці. І навпаки: чиє серце переповнене миром, любов'ю і гармонією – починає легковажити всім земним і скороминущим.

А що краще?

Немає людини, життя якої складається абсолютно щасливо, бо в житті завжди є труднощі, через які повинен пройти кожен. Внутрішнє незадоволення, тривога, страх, провина, біль у стосунках з іншими людьми, розчарування… Коли ми опиняємось у скруті, вони стають джерелом конфлікту. Ми починаємо запитувати себе: де можна знайти мир серця і душі – з Богом, собою і ближніми?

Це жадання миру виявляється не тільки в нашому особистому житті, а існує на широкому суспільному рівні. Брак миру – це проблема нашої епохи. Часто з уст людини, яка, маючи все – гаразд на роботі, в сім'ї, забезпечена матеріально – виринають слова: «Але мені все одно чогось бракує в житті».

Ця порожнеча в нашій душі призначена для Бога. Велика пустка, яку може подолати Бог, і тільки Бог. Однак, ми не маємо певності, як діяти, і вдаємось до різних спроб:

– відвідуємо гімнастичний зал;
– записуємось на якісь нові курси;
– йдемо за покупками тощо.

Частково ці речі допомагають. Але жодна з них не може заповнити порожнечу в душі, і тому миру немає.

Припускаю, що ця порожнеча в нашому житті є одним з найособливіших Божих дарів. Цей дар пригадує нам, що ми маємо природне прагнення Бога. Це бажання виринає в наших найглибших прагненнях душі, яке можна заспокоїти лише тоді, коли будемо шукати Бога і мати з Ним особистий зв'язок. Тільки тоді відчуємо внутрішній мир і спокій душі і серця.

Святий Августин сказав: «Боже, Ти сотворив нас для себе, і наше серце проймає тривога, поки воно не знайде спочинку в Тобі».

Найкраще виявлення миру – життя Ісуса Христа. Життя майже завжди було до нього суворе. Лише кілька людей розуміли, чому Він прийшов у світ. Вороги переслідували, а друзі – зрадили і порозбігались. Попри важкі випробування, суд, глузування, Ісус зміг зберегти внутрішній спокій. Не гнівався на людей, які з Нього насміхались і глузували. Він ніколи не впадав у розпуку. А цілковито довіряв Своєму Небесному Отцеві.

Спокій або мир приходить як Божий дар. Ми не здатні створити його самі. І не знайдемо його поза межами справжніх, щирих і глибоких стосунків з Богом. Коли прийдемо до Небесного Отця через Ісуса Христа і щирим серцем попросимо спокою, то отримаємо дар миру. Але це не означає, що наше життя буде безтурботним, бо нема тривалого миру без зусиль. Це зерно, яке сіяч сіє. З часом проростає і, зрештою, зацвіте прекрасною квіткою, яка буде приносити плоди. ■

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Підготував о. Терентій ДОВГАНЮК, ЧСВВ

Продовження, початок в ч. 3-6 за 2012 р.

39. Якщо я простягну руки й торкнуся дроту, крізь який проходить струм, то перетворюся на порох (пор. Бут.3,19). Якщо я пальцем торкнуся плаща Ісуса – відчую Його цілющу силу, буду здоровий (пор. Мт.9,20-22; 14,36). Якщо я розплющу очі й почну читати Біблію – почую Отця, який промовляє до мене: оце вузька стежка, нею маєш іти (пор. Мт.7,13-14). Якщо я відкрию вуста й розпочну день молитвою – почує мене мій Отець, мій Господь, я їстиму манну й мені вистачить сил (пор. Іс.65,13-14). Фізика – істинна, Біблія – істинна, любов – істинна, тління істинне і зростання істинне (пор. 1Кор.15,22). Ті ж, що на Господа вповають, відновлюють сили, немов орел, здіймають крила, біжать, не знають утоми, йдуть уперед, не знемагають (Іс.40,31). Святе Письмо було написане людьми для нас, людей; і якщо воно було об'явлене їм для нас, то тим більше Бог хоче об'являти його нам самим (пор. Йо.14,16-18; Мт.13,11). Тебе Він також хоче повести і привести до себе (пор. Йо.4,14). Щодня досліджувати Писання, чи так воно? (Ді.17,11)

40. Талмуд пише: Перегортай її, Тору, невпинно, бо ж у ній міститься все; роздумуй над нею, посивій і постарій при ній, і не відступай від неї. Вкладай менше труду у справи, а більше займайся Торою. Ніхто не повинен відходити з дому навчання, ані віддалятися від слів Тори, навіть у годину смерті. Вивчення Тори важливіше за відбудовування Святині. Сказано також: Святий Єдиний (нехай буде благословенний!) плаче день у день над трьома родами людей: над тим, хто має змогу займатися Торою і не робить цього; над тим, хто не має розумових здібностей до такої науки, а попри це займається нею; а також над правителем, який жорсткою рукою керує суспільством. Якщо Тора (П'ятикнижжя) і Талмуд такі важливі для юдеїв, то наскільки ж важливіша Біблія для християн!

41. Сьогодні, по довгих роках, я можу це сказати: треба читати Святе Письмо. Я сам пройшов цей шлях, шлях від людини, яка не знала Слова Божого, до людини, яка це Слово пізнає. Читаємо: буква убиває, дух же оживляє (2Кор.3,6). Аби Дух міг оживити, Він повинен мати що оживляти! А отже, ми повинні читати Святе Письмо, мати його, бути сповненими Слова Божого. Щоб Святий Дух міг нас оживити, аби Він міг у нас діяти, будувати в нас, – для цього обов'язковим є пізнання Слова Бога. Так, як дім не можна розпочинати будувати з комина і даху – спершу маємо закласти фундамент і стіни, так і кожен, хто хоче знайти Бога, пізнати особисте зіслання Святого Духа – спершу мусить пізнати Слово Боже (пор. Мт.7,7). Через пізнання Слова Божого я даю Святому Духові час і нагоду, будівельний матеріал, необхідний для будівництва. Тоді цей будівельник – Святий Дух, цим матеріалом – Словом Божим, може будувати в нас храм Бога Живого (пор. 1Кор.3,16-17). Бо на початку було слово – слово, яке стало тілом (пор. Йо.1,1-3).

42. Біблія подібна до хліба, вогню, світла, меду, золота, до дзеркала, молота, меча, насіння. Як виглядало б життя людини, позбавленої усіх цих речей? (пор. Йо.6,50; Єр.23,29; Як.1,23-25; Еф.6,17). Візьмімо тільки одне: світло. Без світла людство зникне, і все, що живе, зникне. «Слово твоє – світильник перед ногами в мене, світло на моїй стежці» (Пс.119,105). Але ж ми

створені не для того, щоб зникнути! Їжмо солодкий мед і прикрашаймо себе золотими оздобами. «Слова Господні дорожчі від золота найщирішого і солодші від меду» (Пс.19,11). І зростаймо, пізнаючи Слово Боже, яке подібне до насіння, що дає паросток. Ви відроджені наново не з тлінного насіння, а з нетлінного: словом Божим, живим і вічним (пор. 1Пт.1,23-25). Господь прагне, щоб ми читали Його Слово і роздумували над ним: Він порівнює своє слово з домом, у якому ми маємо «перебувати» так довго, аж поки все у ньому стане нам близьким. Порівнює його також із хлібом, якому належить першість з-посеред усієї їжі. Цей «хліб Євангелія» завжди перебуває на відстані простягненої руки: духовне читання (lectio divina) є способом «дозволити, аби Святе Письмо перемінило нас ізсередини». «Нехай книга цього Закону ніколи від твоїх уст не віддалиться, і розважатимеш над нею день і ніч» (І.Н.1,8).

43. Скільки разів приступаєш до читання Біблії – чиниш акт віри в усе, що Бог об'явив, а Церква до віри подає, – стільки разів з'являється в тобі світло Святого Духа і прояснює морок усілякої темряви. Це – сам головний автор текстів, які ти читаєш: Він допомагає тобі не заблудитися. Інколи, однак, може трапитися, що якась трудність постане перед тобою, немов барикада. Знай, що це також є виразною ознакою дії Духа Істини (пор. Йо.14,17; 15,26; 16,13) – Святого Духа. Це Він особливим чином нагадує тобі, щоб ти не заносився, не впадав у пиху – не вважав себе за надто мудрого. Він схиляє тебе до зустрічі з кимось із братів: може, з кимсь, кому Він дав благодать більш глибокого знання Біблії. Цей твій брат живе для того, щоб допомогти тобі (о. Людвік Мицельський OSB, з книжки «Як читати Святе Письмо»). Береш участь у Біблійному колі – користай з допомоги інших і сам допомагай їм!

44. Відколи я читаю Святе Письмо і беру участь у заняттях Біблійної школи – збагнув багато справ, які доти не завжди були для мене зрозумілі. Читання Святого Письма в групі – це можливість для кожного поділитися своїми роздумами: що його зворушило, що він відчуває, як розуміє. Це дуже важливо, бо показує, що Святий Дух у кожній людині діє інакше, і ми маємо змогу порівняти свої особисті переживання й роздуми. Деякі фрагменти і слова залишаються в мені, й у важкі хвилини можу цим користуватися, звертаючись до Бога. Знаю, що Бог завжди мене любить, без огляду на мої гріхи та сумніви, прощає і терпляче чекає на мою любов, довіру та моє «так, Господи, нехай станеться Твоя воля». Бо слово – живе і діяльне (Євр.4,12).

45. Читай і пізнавай Святе Письмо, бо це колосальні знання про Бога і людину та про взаємовідносини поміж Творцем і творінням, стосунки реальні або можливі, але тривалістю на вічність. Як християнин я маю потребу та обов'язок глибше пізнавати мого Бога, відкривати Його образ і подобу, бо ж і я створений на Його образ і подобу. Користуючись даром вільної волі, яким Бог мене обдарував, я хочу всім своїм життям відбивати образ і подібність до БОГА-ТВОРЦЯ, хочу проголошувати Його і показувати іншим; отже, мушу Його невпинно пізнавати, і найкраще – з безпосереднього джерела, тобто зі Святого Письма. Читаємо: «Коли ви перебуватимете в Моїм слові, спізнаєте правду і правда вас визволить» (Йо. 8,31-32). Бути вільним, звільненим, так – це можливо: дихати обома легенями у свободі (пор. Лк. 4,18; Рим. 8,18-21; Пс. 118,5-60). Ми навчалися своїх професій добрячих кілька років, аби тепер надриватися, як воли. Ознайомся з Божими словами, пізнай «правду» – так, щоб ти був повний Божих вказівок, щоб перебував у Його науці (пор. Йо. 17,17). Читай Біблію щодня, ставка висока: СВОБОДА. ■

(далі буде)

ЧЕРЕЗ ПОЛЕ БІГЛИ ДІТИ

о. Мелетій БАТІГ ЧСВВ

В неділю ввечері у селі Пилипівці відбулися колгоспні збори з нагоди початку жнив, які проводив сам голова. Виступаючи, він закликав:

– Товариші, урожай зберемо вчасно, з мінімальними втратами. А для цього наш уряд і партія допомагають нам всіма технічними засобами. Сьогодні до нашого села прибув комбайнер з комбайном і завтра буде зжинати пшеницю і заодно обмолочувати. Такого ще у вас не було. На наших очах життя покращується, і недалеко вже той час, коли будемо жити при комунізмі.

– Але завтра у нас свято Петра і Павла, – хтось із людей обізвався. І тут знову голова висловився:

– Під час жнив не може бути ні вихідних, ні свят, а хто не вийде до праці, будемо вважати саботажником, зрозуміло... Вечором всіх запрошуємо в кіно, де ви побачите революційні події «великого жовтня». До речі, у фільмі ви побачите самого Леніна. Кінокартину будемо крутити на дворі, біля клубу, тож приведіть дітей, а також запрошуємо дідусів і бабусь.

Люди розходились по домівках і невтішно розмовляли про завтрашній день.

На цей рік свято Петра і Павла випало на понеділок. Вже зранку літнє сонечко зливало свої теплі проміння на цілий край. Люди немовби розділились: одні йшли на поле, де стояв на роздоріжжі комбайн, інші йшли до церкви, як і колись ходили на Службу Божу, хоч церква була закрита, а ще інші нікуди не йшли і перебували вдома.

Незважаючи на те, що вже зранку повинні були початися жнива, комбайнери зайнялись ремонтом комбайна і не могли запустити його в роботу. Лише через два дні

почались жнива. Протягом трьох днів лан пшениці був вижатий. На полі залишилась стерня і копиці соломи, а зерно пересушували на току.

На другий день дехто косив стерню на корм для своєї худоби, а також збирали колоски, яких на полі було дуже багато. На жаль, колоски збирати забороняли і строго карали, а якщо спіймали – то йшли і провіряли, що є в хаті.

– Дениску, замість того, щоб бігати по подвір'ю, ідіть з Марійкою в поле і позбирайте колоски, – говорив батько своїм дітям, – Ось, візьми собі торбинку, а Марійці дай хустинку. Тільки як буде хтось питати вас, чиї ви діти, не говоріть нічого, залишіть поле і йдіть додому. І не говоріть, що я вас посилав.

Коли діти прийшли на поле, там нікого не було. Припікало літнє сонечко і вони почали підбирати колоски, які комбайн прим'яв до землі. Не багато часу минуло, як у Дениска і в Марійки був повний мішечок і хустинка пшеничних колосків і вони радісно побігли додому, а через деякий час знову прийшли на поле за колосками. Йдучи додому, вони не замітили, як ззаду під'їхав на коні дільничний міліціонер.

– Діти, звідки ви йдете? – запитав він їх, зіскочивши з коня.

– З поля.

– Ага, то ви збирали колоски? Хто вас послав це робити? Чиї ви діти? Говоріть…

Діти розплакались, залишивши колоски на стерні, а самі побігли до села.

Міліціонер дивився здивовано на дітей, які з переляку бігли додому, і щось кричав. А потім розсипав колоски по стерні, а торбину і хустину забрав з собою. Сівши на коня, спокійно їхав також до села. А коли приїхав, почав розпитувати жінок, чиї це діти. Та ніхто не міг конкретно щось сказати, лише одна бабуся, підслухавши, що розпитує міліціонер, тут же все розказала:

– Та це мабуть діти Василя Столярука. То такі збитошники, що тільки не витворяють. Ось де живуть. Та й Василь не кращий – ночами не спить і тягне з поля, що тільки може. Тож діти не кращі.

Міліціонер, дізнавшись де живуть діти, тут же поїхав в контору, щоб заявити начальству. Вже перед вечором до Столярука прийшли з управління колгоспу з міліціонером. Колосочки, обмиті від землі і пороху, сушились на сонці. І з цього все почалось.

– Звідки у вас тут появились колосочки? – запитав міліціонер, – хіба ви не знаєте, що збирати колоски не можна.

– Та це діти десь назбирали. Вони були в болоті, а ми їх помили. Шкода, що так пропадає наш хліб, – відповідав з якимось острахом Василь, знаючи за чим прийшли гості.

Тут же з хати вийшла дружина і почала на весь голос:

– Ви б мали совість, комбайн стільки прим'яв пшениці, а діти повитягували це все із землі, а вам шкода цього…

– Ганно, мовчи, вони зі мною говорять, – звернувся до дружини Василь, щоб пом'якшити ситуацію.

Міліціонер розкрив планшет і почав писати протокол, а всі інші увійшли до хати, а також до комори і до стайні, навіть залізли на горище, шукаючи чогось, принесеного із колгоспного поля.

До комори, де в куточку стояв невеликий мішок пшениці, покликали міліціонера. Василь почав запевняти, що пшениця з минулого року.

– А ми розберемося. Ось, агроном нехай подивиться, – говорив міліціонер і тут же знову щось писав на планшеті.

– Пшеницю завезіть на тік і зважте, – додав вказівку сам голова.

– А діти що будуть їсти? – запитала Ганна.

– Все, що ви заробили, вам дадуть. В стайні знайшли солому, тут знайшли зерно, на горищі сіно, як це по-вашому?

– Корову треба якось кормити. А діти? Та й ми Божим духом не живемо. Вже сьогодні щось треба їсти, – витираючи сльозу, говорила Ганна, – а ви все забрали.

– Ми конкретно в усьому розберемось, і якщо це пшениця ваша, то ми її вам повернемо, ще раз повторюємо. Та й книжки у вас на полиці буржуазно-національного напрямку, – говорив неспокійно голова колгоспу.

– Книжки придбав мій покійний дідусь. Він був дуже побожний і любив читати книжки.

– Ось воно і дивно, молитесь Богові і крадете колгоспне майно, та ще й дітей навчаєте того. Кого ви виховуєте?

– Дай Боже, щоб в усіх були такі діти, як мої. А забирати в них останнє не додає вам...– відповідав зворушливим голосом батько.

– Провинився, краще мовчи, а книжки ми заберемо і проаналізуємо, що там написано, – пояснив один із членів правління, виходячи з хати.

Коли всі непрошені гості вийшли, до хати увійшли діти з двору. Батько ходив сумний по хаті, а мати витирала сльози, зітхаючи, благала заступництва у Пресвятої Богородиці. Дениска пройняв такий жаль, що він вибіг надвір і почав плакати на повний голос. Батько вийшов, обняв малого і почав його умовляти:

– Не плач, будь мужнім і терпеливим. Нелюди завжди були. І це переживемо. Бог нас не опустить.

Наступного дня люди по-різному говорили про Столяруків. Одні казали, що в коморі в них знайшли багато вкраденого зерна, інші, що він ніс із току мішок пшениці, а ще інші – що він купив крадене. Василя викликали декілька разів на слідство, а через три тижні відбувся у селі суд і йому присудили три роки примусових робіт на новобудовах Каховської ГЕС. В районній газеті помістили статтю, як покарали у Пилипівці злодія, де було написано: «Не хотів Василь чесно в колгоспі працювати. З колгоспного поля носив колоски та й все, що можна, крав з колгоспних полів. І дітей привчав до крадіжок, аж поки їх не впіймали. А вдома переховував буржуазно-націоналістичну і релігійну літературу, яку конфіскували. Тому суд виніс йому справедливе рішення...» Нажаль, у селі знайшлися люди, які між собою говорили із заздрістю:

– Так йому треба. Нехай знає.

Зате майже всі жителі співчували Василю і його дружині й допомагали малим дітям.

З того часу минуло більше, як п'ятдесят років. Випускники середньої школи відзначили півстолітній ювілей свого випуску. Денис також приїхав на цей ювілей з Литовського міста Каунаса, де у свій час працював інженером. Хоч він часто приїжджав у своє рідне село, але теперішній приїзд був особливий. Приглядаючись до села і до своєї батьківщини України, він порівнював її з Литвою, де пробув майже ціле своє життя. Найбільше його вразили колгоспні будівлі, бо здавалось, що пройшов якийсь страшний буревій. Все було в руїні. Він задавав собі питання: Чому нічого не зберегли люди, хто це все розікрав, розпродав і довів до такого жалюгідного стану? Чому запущено господарство на селі?

Найперше Денис відвідав свою сестру Марію, а потім всіх своїх родичів. Марія, як і Денис, постарілась: сивина, зморщене обличчя, ноги вже не так ходять і рухи рук вже не такі, та й жалілась то на тиск, то на серце, на суглоби, на спину і на різні болячки, яких завжди вистачає.

– Наше село прекрасне, але скільки жителів у свій час залишили його, в тому числі і я, закінчивши школу, і помандрували світами. Мені Бог дарував добру дружину литовку, тож у Литві поселився на постійне проживання, додому завжди щось тягне, здається, що їду до своїх батьків, – говорив Денис Марії біля хати.

Біля них бігали діти, як і колись вони бігали. Згадували, як збирали колоски, як втікали додому. Василь навіть хотів відвідати сусідів, які наговорили колись на них, що було приводом арешту батька. На жаль, на подвір'ї сусідів не залишилось навіть хати, як і багато інших людей, вони повмирали, а хата опустіла і завалилась. Тож не було кому жалітись, а їм за все треба прощати та ще й молитись за їхні душі.

– Ніхто не спричинив, сестро, так багато нам зла, як свої люди, такі часи були, та й тепер, як бачу не краще на селі. Хоч наше село виглядає, як справжній рай: садки, городи, білі хати, і біля хат квіти. Наш поет Шевченко правду говорив, коли писав: «Село на нашій Україні – неначе писанка село. Сам Бог витає над селом». А з протилежної сторони він пише: «Не називаю її раєм, тії хатиночки у гаї. В тім гаю, у тій хатині, у раю, я бачив пекло…».

– Не міг Шевченко мовчати, дивлячись на гірку долю своїх сестер-кріпачок. І нам не краща доля випала за колгоспних часів. Світ дивується з голодоморів, але причина в цьому таїть велику таємницю. Тому молодь сьогодні так насторожено ставиться до села і, як ті пташенята, відростивши свої крила, розлітаються по всьому світі, – говорив Денис до своєї сестри, згадуючи свої дитячі та юнацькі роки на селі.

На другий день всі випускники, які приїхали до села, зібралися в першій половині дня біля церкви, яку відкрили за часів незалежної України. Коли священик відчинив церкву, всі увійшли всередину, перехрестились і сердечно дякували Богові за зустріч.

– Ось тут, отче, список нас усіх присутніх, дев'ятнадцять осіб, відправте молебень за наше здоров'я, а це, які вже померли, їх сім душ, відправте панахиду за їх упокій.

Після молитов старший віком священик привітав випускників і зворушливим словом звернувся до них.

– Після закінчення середньої школи, цього дня ви очікували цілих п'ятдесят років. У кожного свій шлях, у кожного своя доля, але сьогодні ваші дороги зійшлися перед цією святинею, яка вам відкрилась. Сам Господь Бог запросив вас до цього храму, щоб ви йому подякували найперше за дар життя і за своє здоров'я. Багато з ваших друзів не дочекалися цього дня і відійшли до вічності, і їх згадайте, подякуйте Богові за добрих батьків, за найближчих добрих друзів, за своїх дружин і чоловіків, і за свої сім'ї. В особливий спосіб подякуйте за дар святої віри, надії і любові, що наповнюють ваші серця. Сьогодні є у вас можливість переосмислити своє життя, перепросити Господа Бога за свої провини і просити всіх Божих ласк для себе і для своїх дітей і внуків.

Будучи разом за столом, випускники мали можливість ближче поспілкуватись між собою. Кожен з них розказував свої болючі випадки з життя, а також радісні. І тут Денис згадав свій випадок з дитин-

ства, коли сільські урядовці робили обшук у його домі.

– Це було тоді, коли мого батька шарпали, знайшовши в коморі мішечок пшеничного зерна. І коли він оборонявся, то один з них вдарив його. Це так вразило, що я вибіг надвір і гірко заплакав. Як сьогодні, бачу свого батька з розумними і покірними очима, і цих нелюдів, які збиткувались на ним. Коли він повернувся з примусових робіт, то все простив своїм ворогам і навіть намагався одному із них будувати хату. А найбільшою радістю було для мене проголошення України як незалежної держави. Мені не вірилось, що так могло статись. Для литовців це було простіше, бо вони мали свою державу.

Після Дениса говорив Микола Квас:

– Найбільшим стресом для мене було, коли мій старший син вдарив мене по лиці за те, що я йому дорікав, бо він пропив мої гроші, а радістю, що він розкаявся перепросив мене і перестав пити горілку.

– Для мене, – говорив Павло Хміль, – найбільшим горем була втрата моєї доброї дружини під час пологів, хоч дитина залишилась живою і здоровою, а радістю стало навернення до Бога. Якщо людина втрачає Господа Бога, то втрачає все, навіть вічність. А якщо віднаходить Господа Бога, то знаходить щастя життя вічного на небі. Яка це радість була для мене, ви не можете собі уявити.

Після цих виступів кожен хотів щось висловити зі свого життя. Лише одна співучасниця, що сиділа край столу мовчала і слухала, як висловлювались інші про неї і навіть жаліли її. Вона ціле життя прохворіла, залишившись одинокою, не вийшовши заміж, і коли всі наполягали щось сказати, то вона промовила:

– Все моє життя повне смутку і болю. На жаль, деколи нема кому пожалітись. Один лиш Бог знає мої терпіння, а радію постійно тим, що відчуваю Божу допомогу, бо лиш він Святий додає мені сили та витривалості у моїх стражданнях. Я ніколи не думала, що зі своєю хворобою доживу до цього віку. Дякую Богові, що живу, що можу бути зі всіма вами. Навіть тут з вами терплю нестерпний біль моїх кісток. Така вже моя доля, – розказувала, як її всі звали, Маруся.

– Ми всі різні, і життя у кожного склалось по-різному, але нас об'єднує любов до рідної землі, до нашої батьківщини України, де б ми не були. Так склалось, що другою батьківщиною стала для мене Литва. З литовським народом я подружив через свою дружину, але я живу Україною, і всім рідним, що тут є. Хочу, щоб хтось із моїх дітей жив також на Україні, бо де б ти не був, а вдома найкраще, – висловився Денис під час зустрічі перед своїми однокласниками.

Через декілька днів Денис залишав своє село. Він попросив сестру, щоб подивитись ще на поле, яке колись було власністю його батька, де в дитинстві вони збирали колоски.

– Глянь, Маріє, яка гарна пшениця колоситься. Скоро будуть жнива, пощастило господареві на урожай, – говорив Денис до своєї сестри, йдучи стежкою через поле навпростець до села. – Ось ми колись бігли в цьому напрямі з тобою.

– Кожній людині Бог дає якийсь хрест, і нам дав уже в дитинстві терпіння. Дякувати Богові, ми все це пережили. Я часто задаю собі питання: чому не хочемо терпіти? Чому не сприймаємо страждань, як Божу волю? Нам говорила наша подруга Маруся, що ціле життя терпить тяжкі болі. Це дійсно ціле мистецтво – сприймати свій хрест без нарікань і терпеливо чекати переможного кінця. Про це багато пишуть, хоч не завжди розуміють, тому і не сприймають гідно своїх терпінь, бо терпеливість і мужність – великий дар Святого Духа. Будьмо готові до всього, надіючись на Господа Бога. ■

«АННА ГЛОВА БУДЕ ЩЕ СВЯТА»

Любов ДІВЧУР,
Червоноград

Таку назву я вибрала для одного з трьох моїх віршів, присвячених мученици с. Анні Глові, який був надрукований в «Місіонарі» під псевдонімом Христина.

Червень 2002 року Божого. Декілька разів телефоную на фірту монастиря святого Онуфрія у Львові, та все марно, ніхто не відповідає. Такого ще не було. Врешті-решт піднімають слухавку. Запитую: «Що у вас сталося, що не можу ніяк додзвонитися?» Відповідь сумна: у Вінниці закатували сестру Анну Глову, сьогодні похорон. Я у відчаї: «У Львові святу ховають, ми ж нічого не знаємо!»

Напевно, як і для багатьох інших, для мене це було шоком та масою обурень. Душу розривало, в голову це ніяк не вкладалося. Розмовляючи зі мною, вже покійний о. Йосафат Воротняк заспокоював, що це не поразка, а тріумф. Це ніби в людських очах поразка тіла, мучеництво, але в Бозі вона точно буде святою. В мене особисто була така ж думка. В перші дні після смерті сестри я почала молитися до неї, як до святої. Молилася за свою доньку, щоб допомогла витримати їй в чистоті. Дякувати Богу, моя донька є доброю християнкою.

6 липня – день народження с. Анни. І вже десятиліття вона оглядає Боже обличчя. Подаю до друку ще два мої вірші, написані 15 червня 2002 року на дачі на клаптику паперу, що попався під руки. Ці три вірші писала моя душа, пориви мого серця. Я лише, наче під диктовку, встигала записувати те, що випливало з нутра. Не перестаю відвідувати могилу с. Анни Глови в Малехові біля Львова. Молюся за неї і до неї і вірю в те, що через короткий час вона буде проголошена блаженною. ■

ПАМ'ЯТІ С. АННИ ГЛОВИ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

***

Квіточка небесна,
Зіронька ясна,
Швидко як погасла
В цім житті вона.

Пташечко ти рання,
Сонечко для всіх.
Закатував тіло,
Дівоцтва – не зміг.

Зберігала святість
До кінця вона,
Вже терпіння чаша
Випита до дна.

15.06.2002 р. Б.

***

Не плачте матінко, за мною,
Не плачте, таточку, сестрички,
Душа моя спочила в Бозі,
А тіло – це лише дрібнички.

Не плачте, і ви, браття,
Духовна вся родино,
Що розпрощалась з вами
Рідна по духу вам людина.

Закатували моє тіло,
У тяжких муках помирала.
Моліться ви за мене щиро,
Щоби скоріш святою стала.

ПЕРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Що за диво на Таворі?
Звідки велич, торжество?
Це Христос молився в покорі
І відкрилось Божество.

З неба два мужі з'явились:
То Ілля, а з ним Мойсей,
З Сином Божим говорили
Про спасіння всіх людей.

Учні встали... Як їм бути?
Їх Учитель не один...
З неба голос Божий чути:
«Ти возлюблений мій Син!»

Чули ці слова високі
Учні і гора Тавор,
Поклонилися пророки,
З ними ангельський собор.

І ми теж Христа вітаймо
У молитві, у піснях,
З ними Бога прославляймо
На землі і в небесах.

АПОСТОЛИ ВСЕХВАЛЬНІ

Пішов ти, Петре, на розп'яття,
Павло ж зазнав усікновення,
Щоб знали сестри, знали браття –
Така дорога до спасення.

В сліди Ісуса йти непросто –
Противиться підступний демон.
Та Вчитель і Його апостол
Завжди є разом, не окремо.

Вже не обтяжать вас кайдани,
Не поведе на смерть гонитель.
Згоїлися незгойні рани –
Торкнувся їх Господь-Цілитель.

Ви наші Пастирі духовні,
У Вас є слово для привіту,
Моліться, щоб в церковнім лоні
Були усі народи світу.

Ви слуги Божої Любові,
Тому й Апостолами стали,
Святі Подвижники Христові,
Первопрестольні Петре й Павле.

У нас сьогодні Ваше свято,
Воістину блаженний час!
Погляньте: скільки нас багато,
І кожне серце любить Вас.

УСПІННЯ БОГОРОДИЦІ

Тебе ми хочем вшанувати,
Ти найсвятіший Божий твір,
Твоє Успіння, Божа Мати,
Серця хвилює до цих пір.

Душа Твоя не знала гніту,
Що спричинив прадавній гріх.
Прийшли апостоли зі світу
Тобі вклонитися до ніг.

Була недовго у гробниці,
Душа вернулася у плоть.
Тепер в небесній Ти світлиці,
Де наш звеличений Господь.

Тебе ми хочем вшанувати,
Ти найсвятіший Божий твір.
Твоє Успіння, Божа Мати,
Серця хвилює до цих пір.

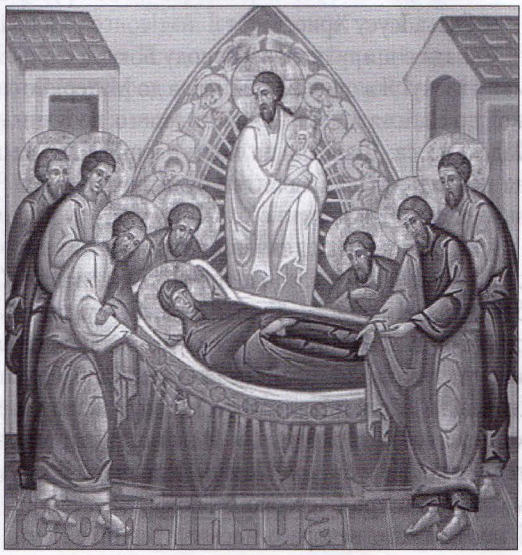

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

ЩИРЕ СПАСИБІ

Отці і брати резиденції святого Івана Хрестителя і греко-католицька громада міста Бар Вінницької області сердечно складають подяку ігумену Золочівського монастиря Вознесіння ГНІХ о. Томі Кушці, ЧСВВ, а також жертводавцям парафії їхньої церкви за матеріальну допомогу в сумі 4000 гривень, за які була придбана фігура Матері Божої з Дитятком Ісусом. А також висловлюємо щиру подяку о. Івану Майковичу, ЧСВВ за перевезення її зі Львова до міста Бар. Після спорудження огорожі навколо монастиря фігура Матері Божої буде встановлена на церковній території і стане не тільки прикрасою міста, але й духовним надбанням нашої громади.

Нехай Господь Бог за щедрі ваші дари благословить вас і ваші родини, а Матір Божа ніколи не залишає без свого заступництва.

о.Йосиф Будай, ЧСВВ
о.Мелетій Батіг, ЧСВВ

Слава Ісусу Христу!

Складаю щиру подяку Господу Богу за отриману ласку! Я з онукою молилася до Матері Божої, до Найсвятішого Серця Ісусового, до Юди-Тадея, до св. Шарбеля за поступлення внучки на навчання. Наші молитви були почуті і моя внучка стала студенткою.

І ще раз хочу подякувати від всіх жителів с. Кривеньке, вул. Заболотівка і Гора нашим братам: семінаристу Тернопільської духовної семінарії ім. Й. Сліпого Сенюку Ярославу та семінаристам Івано-Франківської семінарії Стус Ігореві і Паламар Івану за те, що під час літніх канікул вони служили нам біля каплички Матері Божої Неустанної Помочі Молебні до Богоматері, до Серця Ісусового, акафісти, вечірні. І так кожного вечора о восьмій годині всі ми спішили на відправу, разом молилися на вервиці. А в День Незалежності України відправили молебень за Україну, всі разом співали патріотичні, стрілецькі пісні, а на закінчення «Боже великий...».

Дякуємо викладачам семінарії, що так гарно виховують молоде покоління. То є цвіт нашої нації і на них велика надія. Дуже тішимося, що є такі наставники майбутніх священиків, особливо преосвященному владиці Василю Семенюку і преосвященному владиці Володимиру Війтишину, пароху с. Кривеньке о. Григорію Шафрану.

Ми всі з радістю і нетерпінням чекали восьмої години вечора, щоб спільно молитися.

Від імені всіх парафіян бажаємо Вам міцного здоров'я і Божої помочі.

Недостойна Ірина,
с. Кривеньке, Чортківський р-н,
Тернопільська обл.

Хочу висловити щиру подяку та низький уклін Господу Богу, Матері Божій, св. Юді-Тадею, св. Йосифу, св. Шарбелю, св. Філомені, всім святим. Я до них молюся уже 10 років. Не було такого разу, щоб мої молитви були не вислухані і почуті. Бог мене ніколи не залишав.

Виконую свою обіцянку, написавши у Ваш журнал подяку.

Володимира,
м. Золочів, Львівська обл.

ЦІЛЮЩА ЛАСКА ЙОРДАНСЬКОЇ ВОДИ

За ласкою Божою, молитвою святого Йосифа, св. Юди-Тадея, св. Філомени сталось велике чудо.

В сестри Ройко Ірини на шиї пару років тому появилась велика бородавка. Вона росла і була

дуже неприємна на вигляд, такі бородавки оперативному лікуванню не піддаються. На вигляд чорна, роззявлена і велика. Сестра часто, виходячи з церкви святого Андрія, притуляла вервичку до розп'яття Ісуса Христа і свяченою Йорданською водичкою змащувала ту бородавку. З великою вірою, що їй дійсно свята Йорданська водичка допоможе.

І сталося ЧУДО! Протягом місяця-півтори бородавка почала крушитися кусками, навіть на долоню шматок впав. Диво, щоб таку бородавку щось зрушило, але за Божою Ласкою і за силою Йорданської водички це сталося. Але то ще не все, в мене був аналогічний випадок. Також появилася бородавка, правда в мене під оком, і вже підростала, так що оку заважала. При Божій помочі, молитві до святих, я також змазувала її святою Йорданською водою. До двох тижнів бородавка відпала.

Щиро дякую Богові, всім святим і за великою ласкою Свяченої Йорданської водички сталось це ЧУДО.

Люди, звертайтесь більше за ласками до Бога і вживайте святу Йорданську водичку, і за молитвами Пресвятої Діви Марії, святих уникнете всяких хвороб.

З повагою
Христина Нагірняк,
м. Львів

■ Слава Ісусу Христу!

На сторінках вашого журналу хочу скласти щиросердечну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Гошівській Божій Матері, св. Юді-Тадею (до якого молюсь у всіх своїх життєвих потребах), отцю Піо, св. Антонію Падевському, св. Марті, св. Анні за отриману ласку, успішну здачу державних екзаменів, а також успішну здачу екзаменів в магістратуру у Львівському університеті імені Івана Франка моєю внучкою Оксаною.

Із щирого серця дякую Господу Богу за вислухані молитви і одержані ласки. Віддаю Господу Богу честь, поклін і славу! Нехай буде благословенне і препрославлене ім'я Господнє по всьому світу нині, і повсякчас, і на віки вічні Амінь!

З повагою до Вас
ваша щира шанувальниця
і читачка
Лідія Кулик,
с. Залужжя, Рогатинський р-н,
Івано-Франківська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» складаю найщирішу подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, Ангелу Хоронителю, Святому Антонію Падевському і всім святим за отримані Божі ласки та опіку у щоденному житті.

Любов,
м. Львів

■ Слава Ісусу Христу!

В першу чергу хочу подякувати усім працівникам часопису «Місіонар».

Збагачуюсь Вашими статтями духовно, аналізую свої вчинки, зауважую, що можна, а чого не слід робити, переглядаю своє життя. Багато цікавих розповідей, історій з життя людей, покликаних до Бога, кожна сторінка цікава по-своєму і розрахована на широке коло читачів будь-якого віку, тобто часопис може читати уся сім'я.

З переповненим радістю серцем, дякую Господу Ісусу Христу, Його Пречистій Діві Марії, моїм вічним помічникам: святим: апостолу Юді-Тадею, Антонію Падевському, Філомені; Крехівській, Страдецькій Матері Божій, що донесли мої молитви до Бога і моя донечка вступила до УКУ, про що дуже мріяла. Вкотре переконуюся, який Бог милосердний до нас і не забув таку грішницю, як я. Моліться – і Ваша молитва буде вислухана!

З повагою
Шимко Леся

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

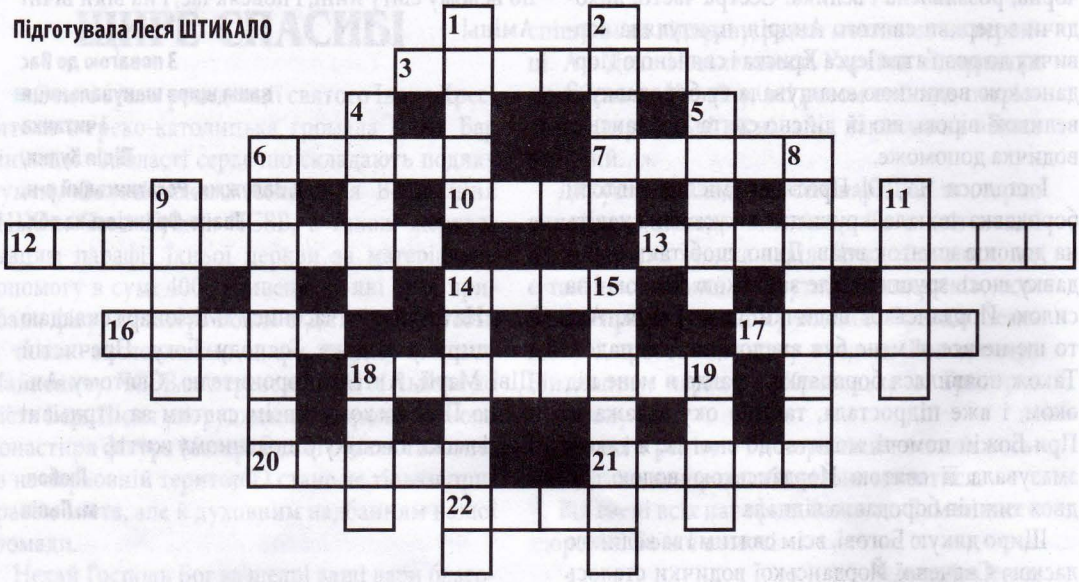

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3. Стираємо зневір тавро – хтось, може, і не хоче, але шумить бунтар-…: Уклін, Святіший Отче! (з вірша Петра Шкраб'юка «Уклін, Святіший Отче»). 6. До Тебе лину я душею, Пречиста Матінко моя. Сумує … за Тобою, Тебе в молитвах кличу я (з пісні «Почуй мене, о Мати Божа»). 7. Мова – духовний … нації. 10. Як золотий дзвін монастиря, співає пристрасненє літо, і неба синього зоря в мені заховане укрито (автор Юрій … «Вірую», 1938 р.). 12. Дев'ятниця до Божого … . 13. Висловлене комусь бажання здійснити щось. 14. Тавор-… засіяла, величіє торжество. Душа знайшлась, а чи пропала, – для Господа не все одно (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 16. Історичний край на південному заході Китаю. 17. Є два апостоли верховні: це Симон, названий Петром, й …, що став Отцем духовним, хоч був гонителем Савлом (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ, вірш «Верховні апостоли Петро і Павло»). 18. Місто на Львівщині, де народився Тарас Курчик, автор гімну до приїзду блаженного Папи Івана Павла II на Україну. 20. Ім'я, яке отримала свята княгиня Ольга при хрещенні. 21. Радуйся, Діво, Мати-Маріє, потіхо, щастя бідних сиріт, Ти нам поможеш, в Тобі … на кращу долю, на ліпший світ (з пісні «Твоє Успення»). 22. Столиця Індії.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Богородична молитва «… Господній». 2. «Життя – це … . Милуйся нею» – автор цих слів блаженна Мати Тереза. 4. Загально-український католицький суспільно-релігійний часопис, видається з 1992 р. 5. Святий Великий Володимире, Ти обновив нас силою віри, подай нам сили днесь до обнови, … привести знов до любови (з пісні «Святий Великий Володимире»). 6. Український композитор, диригент, педагог, священик, який пропагував церковні твори своїх сучасників М. Лисенка, М. Леонтовича; автор кантати «Єднаймося» на слова Івана Франка. 8. Боже, послухай …, нищить недоля наш край. В єдності сила народу, Боже, нам єдність подай (Молитва-пісня за український народ). 9. Брат святого Гліба. 11. «Повністю твій» – … Святішого Отця Папи Івана Павла II стосовно Божої Матері. 14. Група людей, об'єднаних спільністю становища, інтересів. 15. Держава на Балканському півострові, над Адріатичним та Іонічним морями. 18. Густе варення з фруктів або ягід, що має вигляд желеподібної маси. 19. До землі впали учні Христові, бо жах прошив їх серця до дна: бо притьмив зір їх той блиск чудовий, те непоняте … Христа (з пісні «Гора Таворська»).

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за червень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 1.Вадовіце. 5.Стендаль. 10.Параджа. 11.Буква. 12.Купе. 13.Шпак. 15.Амос. 18.Інабі. 19.Астериск. 20.Календар. 21.Настуран.
ВЕРТИКАЛЬНО: 2.Антоній. 3.Відгадка. 4.Целібат. 6.Аплікація. 7.Архіпелаг. 8.Аквамарин. 9.Зарисовка. 14.Пагамент. 16.Алідада. 17.Сметана.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

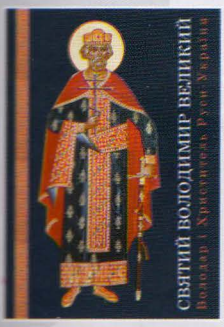

о. Іриней Назарко, ЧСВВ

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ: ВОЛОДАР І ХРЕСТИТЕЛЬ РУСИ-УКРАЇНИ

Книга о. І. Назарка – твір історично-дослідний, в якому автор досліджує видатніші риси індивідуальности Володимира Великого, його широкої діяльности та її тривких успіхів.

Книга цікава тим, що завдяки скрупульозній праці автора з пітьми минулого, з туману легенд і фантастичних уявлень перед нами виринає цікава доба Володимира Великого, а на її тлі зарисовується велична постать св. Володимира – геніального володаря, Христителя Руси-України, однієї з найбільших постатей, які має наша історія.

ISBN 978-966-658-261-7, 200 с.,
170 x 240 мм., тверда опр.

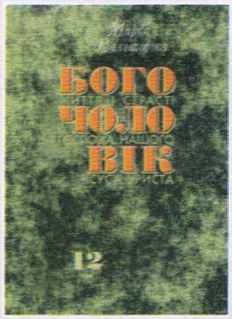

Марія Вальторта

БОГОЧОЛОВІК: ЖИТТЯ І СТРАСТІ ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА

Том 12: ПРОСЛАВА

У завершальному томі містичних видінь італійки-християнки Марії Вальторти «Богочоловік» охоплено події від Воскресіння Ісуса Христа, його Вознесіння, Зіслання Святого Духа, мучеництва Стефана до небовзяття Діви Марії.

Особливої уваги заслуговує доданий розділ про життєвий шлях Марії Вальторти. Трагічна доля не зневірила її, але покликала до особливого завдання – опису видінь життя і страстей Господа нашого Ісуса Христа.

ISBN 978-966-658-265-5,
145 x 200 мм., м'яка обкл.

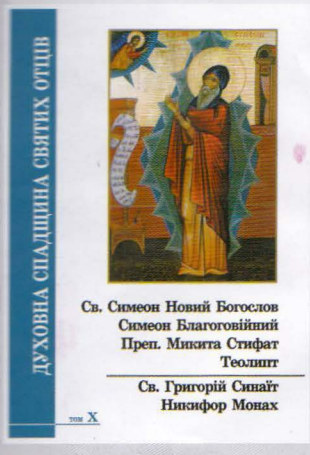

ДУХОВНА СПАДЩИНА СВЯТИХ ОТЦІВ

Том 10

Святий Симеон Новий Богослов.
Симеон Благоговійний.
Преподобний Микита Стифат.
Теолипт Митрополит Філадельфійський.
Св. Григорій Синаїт.
Никифор Монах.

«Знати Єдиного Бога, згідно з Писанням – це корінь безсмертя». Хай ці слова св. Григорія Синаїта заохотять нас пізнавати Бога і всім серцем любити Його. А що ліпше допоможе нам у цьому, як не Божественні писання святих Отців?

ISBN 978-966-658-266-2, 296 с.,
130 x 200 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

МІСІОНАР – В ІНТЕРНЕТІ!

1 травня минуло 115 років, відколи вийшло перше число часопису «Місіонар Пресвятого Серця Христового». До цієї дати відкрито сторінку часопису «Місіонар» в Інтернеті. Сторінка дедалі більше наповнюється. Особливо важливим є представлення перших чисел часопису. Також Ви знайдете тут розширені матеріали, колонки авторів, повідомлення...

Читайте найцікавіше із часопису «Місіонар» за адресою:

http://www.misionar.info